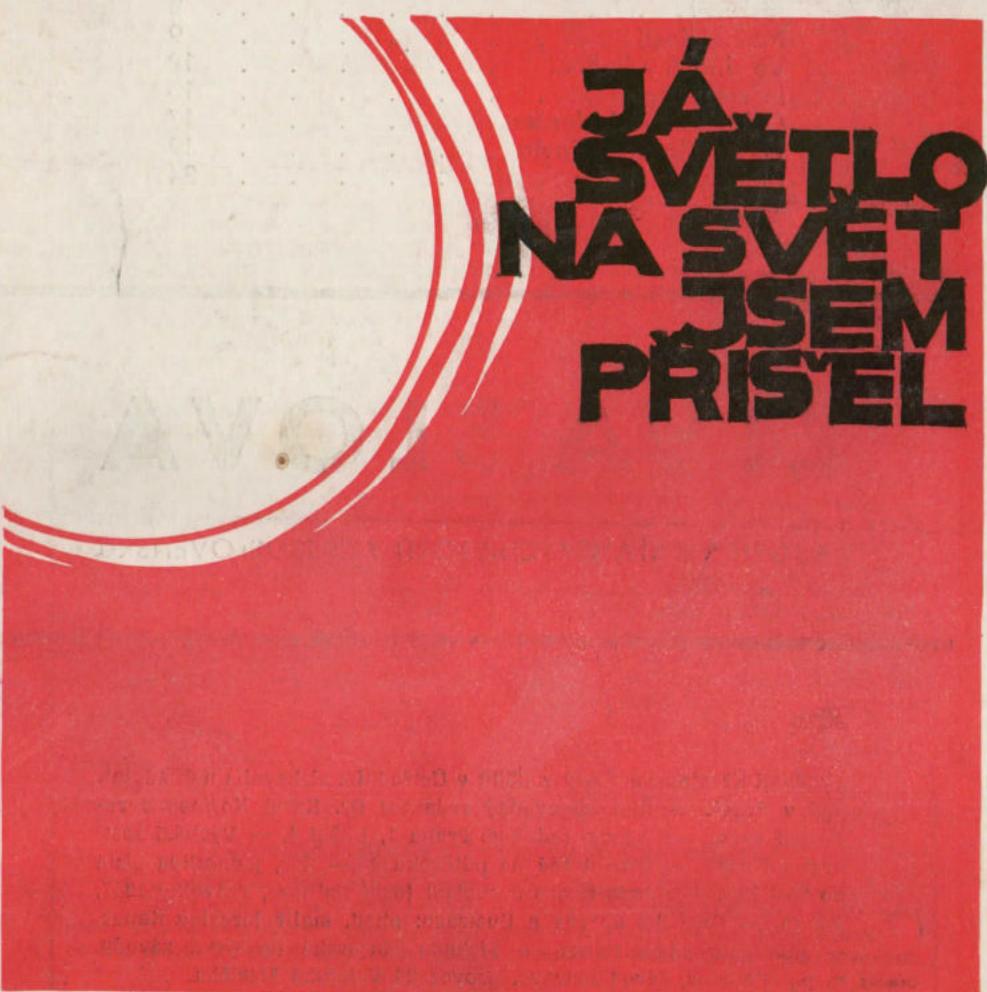

živá SLOVA

6
1971

Filmský časopis

JÁ
SVĚTLO
NA SVĚT
JSEM
PŘISEL

Z OBSAHU:

Zabúdať i pamätať	1
Písmákum	2
Nad otázkami našich čtenářů	4
Moc v slabosti	5
Odpověď	7
Jeskyně	8
Muž bolestí	9
Vo dňoch mladosti	12
In memoriam	13
Od apoštola k dnešku	17
Po stopách ap. Pavla	19
Biblická křížovka	24

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušná 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,- Kčs, jednotlivá čísla po 5,- Kčs. — Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávník 1817, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí.

Reg. číslo R 5078

zabúdať i pamätať

Ludská pamäť je tak uspôsobená, že si môže niektoré veci pamätať a na niektoré zabudnúť. Pre nás ľudí by bolo neúnosné, keby sme nemohli zabudnúť na mnohé nepotrebné, nežiaduce a škodlivé veci. Často sme vyzývaní, aby sme zabudli na niektoré veci. Keď nás k tomu vyzýva Pán, berme to za Jeho prikázanie.

Takou výzvou je napríklad i toto: „Počuj, dcéro a vidz, nakloň svoje ucho a zabudni svoj ľud a dom svojho otca. A zatúži kráľ po tvojej kráse“ (ž 45:11-12). Tu máme obraz nevesty, ktorá vyšla zo svojho ľudu a z domu svojho otca, aby sa pripojila ku svojmu manželovi. V jej prípade je to iba prirodzené, že nemôže mať oboje: dom svojho ženícha i dom svojho otca. Preto na otcovský dom má zabudnúť. Tak je to s nami, veriacimi ľuďmi, ktorí sme vyšli zo sveta a pripojili sme sa k svojmu Spasiteľovi a Pánovi. Keďže sme v Nám našli všetko, čo potrebujeme pre svoje šťastie, je na nás, aby sme zabúdali na to predošlé, staré, prirodzené, v ktorom sme vyrástli. Keď si vieme oceniť nášho Pána, čo pre nás znamená, tak to aj my robíme. Ceníme si Pána nad všetko svetské a časné.

Vezmieme si príklad z Pavla, ktorý povedal: „Ale jedno robim; na to, čo je za mnou, zabúdajúc a po tom, čo je predo mnou, sa vystrierajúc, ženiem sa za cieľom...“ (F 3:14). Čo to boli za veci, na ktoré Pavel zabúdal? Bol to jeho život pred obrátením. Ako vieme, Pavel bol náboženský fanatik. Išiel v tom tak ďaleko, že prenasledoval Kristových učeníkov. Pri tom si mysel, že tým slúži Bohu. Teraz, keď sa obrátil k Pánovi, zabudol na to, odhodil to ako bezcenné smeti. Tak horľivo slúžil Pánovi, že za Neho aj svoj život položil. To by nebolo mohol konáť, keby nebolo zabudnúť na to predošlé, čo si vtedy tak cenil. Nasledujme tento jeho príklad. K veciam, na ktoré máme zabudnúť, patria aj krivdy, ktorých sa dopustia na nás naši bližní slovom, alebo aj skutkom. Predstavme si, koľko zla nám spôsobia, ak ich podržíme v našej pamäti. Akým bremenom sa nám stanú! No keď ich vypustíme zo svojej pamäti, umožníme jej podrážať si veci dobré a užitočné.

Všimnime si teraz niekoľko vecí, na ktoré nemáme zabúdať. Zabúdať na tieto veci by nám bolo priamo osudné. V niektorých prípadoch by to znamenalo veľkú stratu. Najprvším je náš Pán. „Vystrihaj sa, aby si nezabudol na Hosподina“ (Dt 6:12). Áno, nesmieme nikdy zabudnúť na nášho Pána, ktorý nás tak miloval, že dal za nás svoj vlastný život. Tak nás zmieril s Bohom a blízkymi Jemu nás učinil. Daroval nám večný život, skrej ktorý máme to najužšie spojenie s našim nebeským Otcom. Nesmieme zabudnúť na Jeho prítomnosť s nami. Na Jeho vernosť a bohatstvo. Na všetky veci, ktoré videli naše oči, ktoré sme s ním zažili. (Dt 4:9). Nesmieme zabudnúť na to, že sme boli satanovi služobia (Dt 5:15). Nesmieme tiež zabudnúť na všetky cesty, po ktorých nás dosiaľ viedol (Dt 8:2).

Keď na tieto a ešte iné dobré veci pamäťame, vedie nás to k tomu, že od Neho čakáme ďalšiu pomoc, ochranu a nové vedenie. Keby sme však na tieto veci zabudli, začneme pochybovať, strachovať a znepokojovať sa. Je ešte mnoho iných vecí, na ktoré máme pamätať. Napríklad uistenie, že nás nikdy nezanechá ani neopustí. Toto Pán verne naplňoval v Starom i v Novom zákone. Len keď na to pamäťame, stáva sa nám to posilou a útechou. Má to pre nás praktický význam.

Nuž tak, drahí, stojme o to, aby tieto dve veci charakterizovali náš život. **Zabúdajme na veci staré, prirodzené, staré sklony a zvyky.** Na druhej strane však pamäťajme na veci nové, veci nášho Pána, na Jeho dobré cesty, na Jeho verné služby. **Pamäťajme na Jeho veľké a slávne dielo, ktoré vykonal za nás, s nami a v nás.** To nás bude plniť radostou a nadšením v nasledovaní nášho Pána. Slovom, zabúdajme na veci, na ktoré máme zabúdať a pamäťajme na veci, na ktoré máme pamätať. Nekonajme nikdy nič opačné, ani ich spolu nemiešajme. To v nás vypestuje vyrovnaný kresťanský charakter, užitočné nádoby vo Božích rukách.. J. S.

Pismákuem

JERUZALEMSKÉ BRÁNY NEHEMIAŠ 3

(Dokončení)

10. BRÁNA MIFKAD (3:31)

Jistě je v tom hlubší důvod, že máme tuto bohatou kapitolu, než jen ten, abychom měli věrohodnou historickou zprávu o přesný popis dávno zašlých událostí. Jména jednotlivých pohotových braníků ve spojení s jednotlivými branami mají duchovní význam. Na deseti branách je významná skutečnost, že poslední čtyři brány vlastně nepotřebovaly žádné opravy. První z nich, která se nemusela opravovat, byla brána „Vodní“ (v. 26). Představuje nám Slovo Boží, o němž víme, že žádné opravy nepotřebuje. Slovo Boží nás musí napravovat a podobně je tomu i s ostatními třemi branami, představujícími pravdy, které nás mají utvářet a formovat. Zcela mimořádně a důrazně se to jeví přemýšlivému a poslušnému dítku Božímu při bráne „Mifkad“. Je zvláštní, že se označení této brány neprekládá, nýbrž ponechává podle původního textu.

Co tedy znamená „Mifkad“? Toto slovo se vyskytuje ještě na čtyřech místech v Písme a je takto přeloženo: „sečtený“ (2S 24:9, 1Pa 21:5), „poručení“ (2Pa 13:13) a „místo uložené“ (Ez 43:21). Z uvedených prvních dvou míst vysvítá, že nešlo jen o pouhé počítání, nýbrž o zjištění zdatnosti „bojovníků“, „silní, kteří mohli vytrhnout meč“, slo tedy o podrob-

nou prohlídce a zhodnocení schopnosti. Jeden z posledních českých překladů také uvádí bránu Mifkad jako bránu přehlídky. Kdo se s duchovním užitkem zamyslí nad předchozí devátou branou zjistí, že předposlední brána ve spojení s významem jmen kolem ní pracujících poukazuje na příchod Páně a naše vtržení Jemu vstří. Je pak nutným důsledkem, že brána Mifkad ukazuje na soudnou stolicu Kristovu, která následuje po našem vtržení k Němu. Vždyť to bude opravdové „Mifkad“, skutečná přehlídka, kdy „všichni my ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž či práce byla“ (2K 5:10). A rozhodnutí bude nezvratné poučení a nařízení, podle toho, jak jsme zde byli bojovní a silní v zacházení s mečem Duša. Předpona Mi poukazuje na to, že jede o přesné zjištění a sloveso „fkad“ naznačuje svým mnohostranným a bohatým významem výsledek toho jednání před soudnou stolicí Kristovou.

Ono znamená „navštívit“ (Gn 21:1, Sd 15:1), „svěřit“ (Jb 34:13, „vyměřit“ 26:23), jmenovat někoho představeným, „přestavit“ (Gn 39:4), k něčemu určit, „postavit“ (40:4). Kromě významu „navštívit“ ve smyslu někoho se ujmout, někomu něčím přispět, je sloveso „fkad“ použito také pro „navštívit“ ve smyslu stíhat, trestat (Ex 32:34, Iz 24:21) a také „postrádat“, to je smysl slov Davidových v 1. Samuelově 20:6 „Jestliže by se zvlášť na mne ptal“, tj. „Jestliže by mne snad postrádal (fkad)“ podobně 25:7, 15 místo „zhynulo“ lépe „nechybělo“ nebo „nebylo postrádáno“. To je jen zcela malý výber míst, která vrhají světlo na to, co se bude dít před soudnou stolicí Kristovou a zvláště osvětlují také 1. Korintským 3:12-15, kde se nám praví, že mnohé bude postrádáno, bude chybět, poněvadž shorí. Zcela případně užívá český překlad předkralický a nynější polský brána Mifkad jako brána Soudná. Mifkad není totiž místo uložené, nýbrž také místem, kde se něco uloží.

Pozorný čtenář najde celou pokladnici vzácných Božích pravd při přemýšlení o bráne Mifkad a o těch, kteří kolem ní pracovali. Z obou stran pracovali kolem brány Mifkad zlatníci a kupci. Zda nám to nepřipomíná slovo Páně z podobenství o hřivnách: „Kupčež, dokudž nepřijdu“ (Lk 19:13)? A také stavivo, jímž máme podle 1. Korintským 3:12 stavět zlato,

stříbro, drahé kamení? Za naše hřichy před našim obrácením bylo učiněno zadost v oběti na kříži na Golgotě, tam jsme byli v smrti Kristově souzeni a od souzení jako hříšníci a nepřátele Boží. Nás život po našem obrácení má se vyznačovat tím, že využíváme čas a že jsme zlatníci. Kdybychom se jenom více nad tím zamyslili, že tam budeme sklizevat, co nyní rozsváráme, že tam budeme odměněni za to, co nyní v tomto těle konáme, jak zcela jinak bychom dbali toho, že se líbit Pánu. Kromě všeobecné zmínky o kupcích a zlatnících jsou zvláště jmenování

1) NEJTINEJŠÍ – darování, věnování

Zda nám toto označení nepřipomíná slovo Páně: „Já prosím ... za ty, kteréž jsi mi dal, nebo Tvoji jsou ... a oslavěn jsem v nich“ (J 17:9, 10). Pán je již nyní v nás oslavěn. Oslavujeme Ho svými myšlenkami (Z 104:34, Ko 3:1-3), svými slovy jako Jeho svědkové a vyznavači a jak ti, kteří Ho vyzývají (Sk 1:8, Mt 10:32, L 12:8, J 9:22, R 10:9, 1K 1:2) a svým životem: „nyní veleben bude Kristus na těle mé“ (F 1:20). Ale „když přijde, aby oslavěn byl v svatých svých a předivný se ukázel ve všech věřících (2Te 1:10), bude vyvrcholen, co nyní započalo.“

2) CHANANIÁŠ – Hospodin je milostiv

To bude první naše zkušenosť ve spojení s druhým příchodem Páně, přinese nám milost (1Pt 1:13)! Z Jeho plnosti bereme my všichni nyní milost za milost, pak vezmeme novou milost! Chananiáš byl synem

3) SELEMIAŠE – odplatou je Hospodin

Zda není tímto jménem vyjádřen celý význam soudné stolice Kristovy? Zda nás to nenabádá k tomu, abychom celou svou pozornost zaměřili na to, co Pán odplati?

4) CHANUN – omilostněný

I když mnohý vezme škodu, poněvadž stavěl dříví, seno, strniště (1K 3:12, 15), bude přece omilostněn. I v tom, že bude zbaven toho, co nemá význam pro věčnost, sám pak bude zachráněn jako z ohně, skrze oheň. Na toto očištění poukazuje jméno Chanunova otce.

5) ZALAF – očištění, rána (ranil Bůh)

V tomto vztahu je pozoruhodný význam čísla 6. Představuje-li „5“ milost

a pomoc, je $6=5+1$, to znamená, vlastním přičiněním se k milosti ještě něco přidává a tím se dilo milosti mří, nebo $7=6+1$, pak představuje lidskou nedostatečnost vzhledem k duchovní nedokonalosti a je číslem nedokonalosti člověka. A proto Zalaf!

6) MESULLAM – plně odměněný, plně uspokojený, zachovalý

(i přes to „poranění“, „čištění“, nebo některé práve tím čištěním, zkušenosť Zalaf).

K tak příležitěmu jménu není potřebné něčeho dodávat, jen žasnout, jak se toto vše mohlo kupit kolem brány Mifkad. Vždyť to je přímo fotografie soudné stolice Kristovy! Jen ještě malou zmínku, že toto slovo Mesullam je u Izaiáše 42:19 přeloženo slovem „dokonalý“. V původním textu odpovídá slovu „dokonalý“ Mesullam. Což to nevystihuje nádherně změnu, která se s námi stane před soudnou stolicí Kristovou, že se před ní octneme v nových duchovních tělích jako dokonali?

Tento Mesullam pracoval proti „pokoji svému“ (v. 30). Proč není u žádné jiné brány a u žádné jiné pracovní skupiny nějaká zmínka o pokoji? Soudná stolice Kristova bude pro nás znamenat přechod do příbytků v domů Ottově, které pro nás již nyní připravuje Pán (J 14:1, 3). Bude mít každý „svůj“ pokoj? Bude mít jeden každý takový pokoj, který bude odpovídat jeho nynější práci vzhledem k soudné stolici Kristově? Septuaginta, první řecký překlad SZ, Bible prvních křesťanů, překládá, že opravoval proti „své pokladnici“ (Mt 6:21). Až budeme uvedeni do toho věčného stavu, budeme se všichni blaženě slunit ve významu jména Mesullamova otce

7) BERECHIÁŠ – požehnání Hospodinovo a po všechny věky vyznávat

8) MALKIÁŠ – můj král je Hospodin

To je 8 jmen kolem brány Mifkad. $8=7+1$, je to číslo nového počátku, přebytku, číslo překračující plnou míru. (Kaz 11:2, Ž 90:10). Osmý den byl dnem nového začátku, tak osmý den po sedmidenném svátku stánků. Všechny očistné oběti býaly obětovány osmého dne (Lv 14:10, 15:14, 29). Osm důší z korábu učinilo počátek nového období po potopě. Den zmrtvýchvstání Páně je osmý

den a zároveň první den. „Sedm dní za- do nového rádu věcí a času.“ hrnuje obrazně stupně nebo znamení Procházejme všemi branami této kapi- prvního stvoření. Osmý den nás vyvádí toly s významem Žalmu 122:1, 2. nad toto stvoření a uvádí nás tajuplně Dr. J. Zeman

Jistě pro Něj nebylo žádným velkým problémem způsobit, aby Marie počala ne- obvyklým způsobem. Ostatně v živé přírodě se s týmž jevem setkáváme. Například u včel se vyvíjejí i neoplozená vajíčka. Díváme-li se na problém z tohoto hledis- ka, vidíme, že to není nic nemožného pro Boha s Jeho neohraničenou mocí. A to, že nevím, jak se to stalo, je též zcela pochopitelné. Vždyť lidé nejsou natolik vyspělí, zralí, aby mohli být seznámeni s takovým tajemstvím bez nebezpečí, že by ho nezneužili.

A teď stojíme před druhou otázkou. Proč se to stalo? Proč Bible popisuje tuto událost, která je příčinou mnoha sporů? Bůh přece mohl použít jiných způsobů, jak přivést Pána Ježíše na tento svět. Mohl se narodit jako každý z nás přirozeným způsobem. Nebo by tu mohl najednou prostě být, jako se zjevil třeba král Melchisedech. Proč právě takovým způsobem se Pán Ježíš narodil?

Nebolo to zbytečné. Na tuto otázkou nám Písmo jasně odpovídá: „**Toto vše se stalo, aby se splnilo, co Pán řekl skrze proroka...**“ Tuto událost narození Páně popisuje pouze evangelista Matouš. Víme, že jeho posláním bylo ukázat Židům, že Pán Ježíš je tím pravým Mesiášem. Proto se musela především naplnit pro- roctví o Něm. A jedním znamením Jeho jedinečnosti mělo být i Jeho zrození, jak to píše prorok Izaiáš.

V Písme máme napsáno: „**Učiněn je první člověk Adam v duši živeu, ale ten poslední Adam v ducha obžívujícího. První člověk ze země zemský, druhý člověk sám Pán s nebe**“ (1K 15:45, 47). Zde je jasné odůvodnění Pánova narození. On byl ten poslední Adam. A jako takový se musel tedy řídit zemskými zákony. Proto se neobjevil jako Melchisedech, bez původu, ale jako syn Josefův, jako syn Davi- dův. Proto se narodil z Marie. Byl dokonalý člověk i v narození.

Ale On byl a je ten „**druhý člověk**“. První člověk padl do hříchu a v dů- sledku toho do věčného zatracení. Musel přijít druhý člověk — Pán Ježíš. A jako u Adama, tak i u Pána Ježíše se setkáváme s výjimečným způsobem, jak Bůh přivedl člověka k životu. Zdrojem každého života je totiž pouze Bůh. Proto ten Boží impuls na druhé straně. A proto došlo k takovému zrození Páně, o jakém je řeč v Písma. Není to žádná senzace, žádná magická událost, ale prostá a logická cesta Boží k záchráně člověka. -tp

MOC o slabosti

„Na počiatku stvoril Boh...“ to je úvod ku knihe Genesis; na jej konci čítame: „A Jozef zomrel... a bol vložený do rakvi v Egypte.“ Aký to protiklad! Boh, zdroj života a mŕtvy Jozef v cudze zemi. V tej istej knihe však nachádzame aj niečo iné: „A Hosподin rieko Abramovi: A učiním ťa veľkým národom a požehnám ťa... a budú požehnané v tebe všetky člena zeme“. (...ako je napísané: Učinil som ťa otcom mnohých národov – pred tvárou Boha, ktorému uveril, a ktorý oživuje mŕtvych a volá to, čo nie je, ako by bolo“ (R 4:17).

A tu stojíme pred inou dvojicou: Boh zaslúbeni a veriaci Abrahám. Čo charakterizovalo jeho vieru? V Pavlových epištoliach je odpoved': Uveril v nádeji tam, kde nebolo nádeje a neoslabnúc vo vieri nehladel na svoje už umíritené telo a ne- pochyboval v nevere, súc si cele istý, že Boh má moc aj učiniť to, čo zaslúbil.

Bohu sa zaľúbilo svoju moc uplatniť uprostred smrti a hrobu. Umŕtvené telo Abrahámovu bolo pre Noho príležitosťou, aby ukázal, že má moc vyviesť z neho život. Aký je veľký vo svojej moci! „Keď sme aj boli mŕti v previneniach, spolu nás oživil s Kristom“. Aj my, veriaci v Pána Ježíša, sme svedkami tejto Jeho moci – a predsa! Koľko sa medzi nami hovorí o slabosti, o slabosti ktorú sme, ako sa zdá, uzákonili, ktorú s akýmsi cudným ostychom povyšujeme na mlčky rešpektované „čestné miesto“. „...ja už iný nebudem, som len taký slabý...“ Vieme, že by sme mali viac dbať o vedenie Duchom... ale ono to akosi nejde... konečne, sme iba ľudia a žijeme tu na zemi.“ (Ale kiežby to vo všetkých zhromaždeniach bolo aspoň tak dobré ako

Otzáka č. 5:

Jak tomu bylo s narozením Krista? Slyšel jsem, že to byl Boží Syn a záro- ven syn Marie. Jak je to možné, že mohla mít dítě, když byla panna?

Dostáváme se k zajímavé části Písma, která je předmětem častých diskusí a důkazů naivnosti a nepravdivosti Bible. Ukazuje se na zrození Pána Ježíše jako na podvrat a vyvouzí se z toho důsledky, týkající se celého učení Písma.

Neodporuje si Písmo? Není událost Ježíšova narození pouhé vzbuzování senzací? Proč o ní Písmo vůbec hovoří?

Přečtěme si nejdříve místo, týkající se obdivuhodného narození Páně. „**Naro- zení Ježíše Krista se událo takto: Jeho matka Marie byla zasnoubena Josefově. Její muž Josef byl spravedlivý, nechtěl ji vydat v pohanu, i rozhodl se s ní tajně rozejít. Když si to rozvážil, hle, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: Josefe, syně Davidův, neboj se vzít si svou ženu Marii, neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Narodí se jí syn, a nazveš jméno jeho Ježíš, neboť on spasí svůj lid od jeho hříchů. Toto vše se stalo, aby se splnilo, co Pán řekl skrze proroka: Hle, panna počne a porodí syna a nazvou jeho jméno Emanuel, což přeloženo znamená Bůh s námi“ (Mt 1:18-23). A teď je tu zcela přirozená lidská otázka, jak je to možné, že se Pán Ježíš vůbec mohl narodit, aniž by to věděl jeho otec — Josef. Jestliže Marie tajně zcizolozila — pak se Pán tedy narodil v hříchu a nemůže být Spasitelem. Jak je to možné, že jako panna mohla být matkou?**

Při této výjimečné události mimochodem vyvážají dvě otázky: Jakým způsobem došlo k popisované události? Proč se to tak stalo?

Na prvou otázkou asi stěží najdeme vyčerpávající odpověď. Musíme se totiž vyvarovat jakýchkoliv domněnek a spekulací. Nesmíme v žádném případě k Božímu slovu dodávat kolikov ze své fantazie či domněnek. Písmo nám neříká, jakým způsobem k této události došlo. Je nám to zakryto. Nedovedeme-li něco pochopit, ještě zdaleka to neznamená, že se to nemohlo stát. Uvědomme si totiž jednu velikou skutečnost, z níž vycházíme, že totiž původce tohoto děje je sám Bůh. A Bůh je především Tvůrce celého vesmíru. Stvořil celý vesmír, včetně naší země a života na ní. Určil zákony, jimiž se Jeho stvoření řídí. V moderní řeči bychom řekli, že své stvoření naprogramoval. Dal mu smysl a řád. A On stvořil i člověka. Z toho plyně velmi důležitý poznatek — že totiž musí člověka doko- nale znát, nejen jeho povahové vlastnosti a chování, ale i funkci jeho organismu. A je-li tím dokonalým, všemohoucím Bohem, což předpokládáme, pak pro Něj není žádný velký problém změnit funkci nějakého organu. V Bibli máme ranoho důkazu, že je to možné. Dokázal způsobit, že se třem mládencům nic nestalo v ohni. Dokázal vzkřístit již se rozkládající tělo Lazarovo. Dokázal vyléčit vrozenou slepotu, malomocenství, ba dokázal, aby i neplodné ženy měly děti.

u nás, hlási sa o slovo nejaký iný hlas.) „Ved’ aj ty máš svoje chyby, vlastne, všetci sme slabí...“ Takto a podobne sa bránia kresťania, keď sa od nich žiada väčšia duchovná aktivity, súčit s priateľmi ktorí sa ponáhľajú do zahynutia, viacej služby v zhromaždení. Sme slabí.

Slabosť takto formulovaná je však postoj práve opačný než Abrahámov. Je to predstava falošná a škodlivá. Či iba o Pavlovi má platiť: „**všetko vládzem v tom, ktorý ma zmocňuje, v Kristovi?**“ Vedomé kalkulovanie s takto chápanou slabosťou vedie k duchovnej chudobe; ale to nie je jediný dôsledok. Vytvorí sa ešte čosi, čo by sme mohli dešifrovať ako „slabosť naruby“, akysi trvalý návyk žiť vo vlastnej rézii, t. j. v konečnom dôsledku spoliehať sa iba na vlastnú silu. Možno ani netušíme do akej miery nás nahľadala táto pliaga, ktorej pravé meno je nevera. Nevera zabráňuje, aby sa Boh mohol pri lúdoch uplatniť, aby v kresťanoch Duch svätý mohol prinášať svoje ovocie, t. j. predovšetkým meniť ich do obrazu Kristovho, uvádzať ich do konania skutkov, ktoré pre nich Boh vopred pripravil, aby v nich chodili... A keď pôsobeniu Ducha svätého vo svojich životech zameldili prístup ohradou vybudovanou z vlastnej „slabosti“, strácajú nakoniec pravý obraz o sebe samých. Len sa pozrime ako to s lou slabosťou v skutočnosti je, ako úprimne to s ňou myslíme!

Hovoríme že sme slabí, – ale máme dostatok smelosti, aby sme nezriedka vyšli ráno z domovov bez hľadania Bozej moci v Písme a na modlitbe. Sme slabí, tvrdíme, ale pritom dosť odvážni aby sme zanedbávali pestovanie duchovnej atmosféry v rodinách, obecenstvo v zhromaždení, aby sme na seba brali bremená o ktorých sa všeobecne vie, že prekážajú v behu viery. Sme slabí – ale pritom nezriedka suverénné rozhodujeme na vlastnú päť, niekedy aj v takých vážnych otázkach, akou je napr. vstup do manželstva!

Ci toto má byť tá slabosť, ktorou sa zvykneme opravedlňovať? „Sme slabí a nedokonali,“ keď ide o prácu na Božom diele, ale nezriedka pedanti a naslovovatí odbornici na vlastnom „záhumienku“. Mali by sme sa zamyslieť, do akej miery sme v tejto veci sami k sebe úprimní.

Iným úskalim je skutočnosť, že často ani netušíme, že sme naozaj slabí a ešte slabší, než sme ochotní pripustiť. Len si preverme ako reagujeme, keď nás nieko urazi, alebo čo i len oprávnené napomenie. Ak miesto pohľadu na Pána, ktorý nás v tejto našej kritickej chvíli chce posilniť, aby sme v Nám dokázali to ludskej nemožné, nastavili aj „druhé lice“, alebo s vďačnosťou prijali slovo napomenutia, ak vtedy hľadáme svoje „právo“, zadostučinenie, a na lekárnických vŕahach vážime veľkosť krivdy, malo by to byť pre nás signálom. Zabudli sme, že sme skutočne, sami v sebe, slabí, premeskali sme priležitosť, akú naša slabosť predstavuje pre Pána, ktorý môže všetko. Všetko v nás! Ak nás vzkriesil z mŕtvych, čo je potom nemožné? „**Čo vy súdite za neveritelné, ak Boh kriesi mŕtvy**ch“ (Sk 26:8)? Určite má dosť moci dovestiť do plnosti dielo, ktoré v nás započal. Počita s našou slabosťou práce tak, ako bral do úvahy, že sme boli v hriechoch mŕtví.

Sme skutočne slabí; ale keď to v úprimnosti pred Pánom vyznáme, keď na kolelnach pred Ním spoznáme hľbku svojej slabosti, tu zasvitne prvý lúč nádeje a uzdravenia. Sme slabí... „**Ktože je slabý, a ja by som nebola slabý?**“ volá Pavol; a my by sme chceli spolu s ním pokračovať; „**Ak sa musím chváliť, budem sa chváliť svojou slabosťou**“. Aby sme konečne pochopili, že sme úplne závislí na Pánovi, ktorý aj nám chce povedať: „**Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti...**“ a aby sme dospeli k vnútornému presvedčeniu, že všetky okolnosti v našom živote, i tie najnepríjemnejšie a najťažšie slúžia nám k tomu, aby sme nielen poznali vlastnú slabosť, ale i v nás prebývajúcu moc Kristovu. Aby sme sa už neusilovali zápasíť s nimi vo vlastnej „sile“, ale aby každý z nás na základe skúsenosti mohol vyznať tak, ako kedyž Pavol: „**Lebo keď som slabý, vtedy som mocný**“.

Náš Boh je Bohom, ktorý kriesi mŕtvy. Jeho milý Syn, Pán Ježiš Kristus, vykonal za nami, mŕtvmi v hriechu, cestu, na ktorej bol za nás učinený hriechom a vzal na seba všetky jeho dôsledky – kríž, smrť, hrob..., ale aj vstal z mŕtvyh slávne, aby Teba i mňa, milý bratu, sestra, mocou svojho vzkriesenia menil vo svoj obraz. Nech je tvoj terajší stav akýkoľvek, On má moc. V Nám sú všetky zasluženia áno a ameň. Chceš Mu veriť dnes?

-mk

Byl

to jen sekundy
Úlomek.
Zase budou zvonit.

Ríkame tomu tragédie
A – jdeme dál. –
Zanedlouho domu
Přišla návštěva.
Upoutala na lůžko.
Přinesla bolest
Mému drahému...
Málo spím.
Před ráнем,
Kdy obvykle vstávám,
Podávám mu další
Narkotikum.
Nesměle si razí cestu:
Pro?
Cítím se zahanben,
Že to vůbec přišlo.
Úlohy se vyměnily.
Volali ke mně lékaře.
Je to už lepší, řekl
Služebně.
Takto nemohu nic
Dělat! ?
I tak je nás málo!
Jaký to má smysl?!
Tebe to těší mne trápit?
PROČ Pane?
Ale to mi nepřináší pokoj.
Vzpomínám si, že jsem četl,
Také slyšel často,
Ze kdo Boha miluje,
Vše k dobrému napomáhá.
Tehdy mne nic nebolelo.
Bylo tak jednoduché
To pochopit.

— — —

Dnes to chápu docela jinak.
Ríkáš mi, Otče,
Že mne máš rád.
Sloužíš mi,
Pomáháš mi,
Učíš mne divat se
Tvýma očima,
Měřit Tvými měřítky.
Rovnáš pořadí hodnot.
Někdy to ještě přiletí
A prolétne ústy ven,
Ale pak skloním se:
On ti přece rozumí
A chce ti pomoci
Už tu na Zemi
Spálit to s e n o
A s l á m u .

-hc-

JESKYNĚ

Málokdo z lidí byl v tak těžkých životních okolnostech jako David, když utíkal před Saulem. Tehdy vyznával svou bolest v 57. žalmu slovy: „Duše má jest uprostřed lvů, bydlím mezi paličí, mezi lidmi, jejichž Zubové kopí a střely a jazyk jejich ostrý jako meč“ (v. 5.), „Tenata roztáhli nohám mým, skličili duši mou, vykopali přede mnou jámu...“ (v. 7.).

Jak hrozné to životní okolnosti – rozbitý rodinný život, psanec bez domova, ustanovené štovni z místa na místo, nikde si není jist životem, obklopen zrádci, zbabělci a nepřáteli – i mezi těmi, jimž prokázel nezíštnou pomoc a dobrodini (viz 1S 22:9, 23:12, 19, 25:10 apod.)!

A přece dovele vypuknout v chvalozpěv bez ohledu na tyto skličující okolnosti: „Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpivati a oslavovati tě budu“ (v. 8.), „Slaviti tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpěvovati tobě budu mezi národy“ (v. 10.).

Je zřejmé, že ony nepříznivé okolnosti neovládají žalmistu – nepanují nad ním – on se nestává jejich hříčkou tak, jako nám se často děje, ale právě naopak! David stojí vysoko nad všemi těmito životními okolnostmi! Jeho duch se jimi nenechá ovládnout, spoutat, zotročit. On je pánum nad všemi nepříznivými okolnostmi svého života!

Vysvětlení této jedinečné skutečnosti je ve v. 1.: „... zlatý žalm Davidův, když utekl před Saulem DO JESKYNĚ!“ Zamysleme se, jaký vliv měla tato jeskyně na Davídov psychologický stav! Starostmi a obavami skličený, množstvím a mocí svých nepřátel předěšený, znavený, vycerpaný – o holou životní existenci zoufale bojující – těmito nepříznivými životními okolnostmi ovládaný a zmitaný David – nalézá jeskyni a vchází do ni. Tam je konečně skryt zrakům svých nepřátel, tam je z dosahu jejich moci, tam nesahá jejich nenávist a zloba, tam nemůže zasáhnout faleš, přetvárač a lešt zrádců! Konečně si může oddychnout – uklidňuje se a začne opět uvažovat „logikou viry“! Což není on, David, samým Hospodinem povolán a vyvolen za krále nad Izraelem? Což není dokonce na jeho rozkaz za tohoto krále prorokem Samuelem pomazán? Mohou vůbec současně zcela odlišné okolnosti něco změnit na Boží svrchnování vůli?

Jak směšné se mu náhle jeví Saulovo úsili něco změnit na této nezvratné skutečnosti – vždyť bojuje ne proti Davidovi, ale proti Bohu! Vždyť Saul je vlastně předem odsouzený k prohře a tak s ním i všichni ti, kdož bojují na jeho straně! Co mohou na tomto faktu měnit a změnit současně Saulovy úspěchy a na druhé straně zase Davidovy těžkosti? Zholá nic!

David v jeskyni začíná opět „normálně uvažovat, jak věřici člověk uvažovat má“ – uvědomuje si Boží přítomnost, Jeho majestát, Jeho svrchovanost – ztiší se před Ním a poznává Jeho vůli a Jeho vztah k sobě – posiluje se ve víře a poznává, že Bůh je pánum okolnosti a ne Saul! David je králem a tudiž své království zcela jistě obdrží. Na této skutečnosti Saul prostě nic změnit nemůže a je tudiž nesmyslem si z této trápení v současně době prožívaných něco dělat a dokonce se jimi nechat ovládat! Tak „živá víra“ přinesla ovoce skutku – učinila zásadní změnu v Davidově poměru k okolnostem a on, spojený s Bohem – pánum všech životních okolností jeho dítka – se stává sám pánum nad nimi! Davidova živá víra vidí kupředu – vidí Boží zásahy (v. 3 a 4.), pád nepřátel do oné jemu nastražené jámy (v. 7.) a nemůže jinak než uprostřed dosud nezměněných okolností jako změněný člověk propuknout v chvalozpěv!

Jak aktuální téma pro nás! Co bychom byli bez oné naší JESKYNĚ, v Niž je naše doufání, „stín křídel“ a ochrana ve všelikém soužení (v. 2.) – bez Pána Ježíše! Bez píre bývání v Něm! On nás vybízí: „Zůstaňte ve mně a já ve vás!“ (J 15:4). Jedině ti, kdož jsou „v Něm“, mohou „normálně uvažovat jako věřici člověk“ onou „LOGIKOU VIRY“! Mohou si uvědomovat, že On je neopustit a nezanechá (J 14:18, Ž 94:14), „že jsou Jeho a že je nikdo a nic neodloučí od Boží lásky“ a „nevyrhne z Jeho ruky“ (R 8:39, J 10:28, 29), nikdo nic nezmění na Božích zaslibených jím a o nich (J 17:22, 24, Ef 1:4, 5, 1Pt 1:3-7 apod.). Mohou být pány nad všemi okolnostmi svého života a s žalmistou vyznávat: „Hotovo jest srdce mé, Bože, zpivati a oslavovati tě budu a v této síle živé – Boží viry využít všech okolnosti k oné praktické náplni života Božího člověka na tomto světě: „SLAVITI tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpěvovati tobě mezi národy!“ (v. 20.).

Nalezl jsi už onu JESKYNĚ, drahý čtenáři! Viš o ni? Je vůbec tvou? Využíváš ji? Přebýváš v ni... a – STÁLE? KK

MUŽ BOLESTÍ

(Dokončení)

Co bylo přičinou utrpení Pána Ježíše?

Především si musíme uvědomit, že Jeho bolest byla prosta každého přimisení hřícha. Hřich si zaslhuje utrpení, ale tim také hřich otupuje vrchol bolesti, protože odnímá duši její něžnost a soucit. Nás neodstrašuje hřich tak, jako našeho Pána, a ani se netěseme při pomyšlení na rozsudek nad hříšníkem, jako On. Jeho přirozenost byla dokonalá, citlivá při každém dotyk s hříchem. Žel, my jsme rádi mnoho z tohoto citu ztratili. Protože Pán Ježíš byl dokonalý, hřich působil na Něho daleko bolestněji než na kohokoliv z nás. Jsou na světě lidé, kteří klidně žijí v doupečtech neřesti, poslouchají rounhání bez hrůzy, na loupež a vraždu hledí bez odporu, ale pro nás již jenom seznámení s takovými ohavnostmi by bylo největším trestem.

A co Pán Ježíš, jakou bolest mu musel způsobit pohled na hřich! On viděl hřich tam, kde my ho nemůžeme najít, a citil jeho ošklivost tak, jak my nejsme schopní.

Přemýšlejme tedy pod timto zorným úhlem, proč náš Pán taklik trpí?

Bilo to v důsledku fyzické bolesti? Nikdy před Getsemene neslyšíme Jeho nářek nad utrpením, bolestí přesto, že tělesnou bolest znal, „On vzal na sebe naše nemoci“. V utrpení, které provázelo celý Jeho život, měl pokoj a radost, na zemi nežil šťastnější muž než byl On, Ježíš z Nazarétu.

Cestou na kříž nebyl Pán zarmoucen nějakou ztrátou. Víme, že se Jeho oči zamilily slzemi, když umrel Lazar. Ale na cestě kříže nebyla taková příčina k zármutku.

Nebyly to ani vzpomínky na hanbu a strach z hanby. Kolik v těch několika letech života na zemi uslyšel nadávek, kolik hanby a potupy snesl! Byl s tím již dříve seznámen a prošel vitézně.

Byla to hrůza před ukřižováním nebo strach při myšlence na potupnou smrt? Člověk se obvykle boji smrti. Byli jsme stvořeni pro nesmrtnost, a proto je pro nás něco cizího, nepřiměřeného, zemřít. Ale co Jeho učedníci později a mnozí věřici, kteří se pro Něho nebáli smrti a dobrovolně se odvezdávali do rukou katů? To by nebyla úcta k našemu Pánu, kdybychom Jemu přičitali méně odvahy

než Jeho učedníkům. On dobrovolně „místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby“ (Žd 12:2).

Muka v Getsemance nepocházela ani z nějakého neobvyklého útoku satanova. On se jistě soustředil na útok proti Pánovi v těchto hodinách utrpení, ale on nebyl hlavní příčinou utrpení našeho Pána. Jíž dříve Pán Ježiš obstál v pokusu satanově, utkal se s ním v tvrdém boji, ale nikdy nebyla Jeho duše pro to smutná, nikdy se nelekala nebo netrásla. Neměl takový strach před satanem, aby třikrát padal na zem s úpěnlivými prosbami k Otci. Postavil svou nohu na „starého hada“, mluvime-li obrazně, nebyla pro Něho ta nejtěžší úloha, stálo Ho to zranění paty; avšak smrtelná úzkost v Getsemance zranila Jeho duši až k smrti.

Co to tedy bylo, co tak zvětšilo Jeho utrpení? Věříme, že Ho Otec za nás tak stíral. Přiblížila se chvíle, kdy měl Pán Ježiš z ruky Otcovy vzít kalich. Ne od Židů, ani od zrádce Jidáše, nebo spících učedníků, ani od d'ábla nepřicházela zkouška, ale byl to kalich, naplněný Tím, který byl Jeho Otcem. Otec Mu určil velmi hořký nápoj, kalich, který nebyl určen pro Jeho tělo, jehož se duše Pána Ježiše tak lekala. Bylo to něco strašného. Byl to nápoj, trpěl než hanba, hroznější než satanova pokušení, horší než tělesné utrpení.

„Takť se libilo Hlavninu jej stírat a nemoci trápit, aby polože duši svou v oběť za hřich... Hlavnin uvalil na něj nepravosti všech nás... Onť sám nesl hřich mnohých“ (Iz 53:6, 10, 12). „Nebo toho, který hřichu nepoznal, za nás učinil hřichem...“ (2K 5:21). Naše nepravosti, hřich světa – to byly, které Mu způsobily neobvykle utrpení. Nyní se měl stát zlořečeným, protože stál na místě hříšnika a také musel za hříšnika trpět. On poprvé pocitil, co to je být nositelem hříchu. Měl nést hřich jako kozel ke dni smíření, když na něj byla vložena nepravost Izraele, měl být učiněn obětí smíření a jako nečistý (neboť nebylo nic tak nečistého jako oběť za hřich) musel být vyveden před tábory a cele spálen ohněm Božího hněvu. Udivuje nás, že Jeho neposkvrněná čistota se před tím děsila? Bůh se nyní na Něho díval jako na toho, který představoval všechny hříšníky a jako by se byl hřichům těch „mnohých“ dopustil. Proto se stal Pán středem pomsty a odnesl to sám za nás.

Pánu Ježiši se hřich vždycky ošklivil, ale nyní stáhl všechny ošklivosti na sebe. On viděl na sobě, jak daleko se hříšníci odvrátili od Boha, jak svého Pána prodali stejně jako Jidáš a byli ochotni zabít nevinného jako Židé. To ukrutné a hanebné jednání, které zakusil, odhalilo Mu nenávist člověka proti Bohu a když ji viděl, zmocnilo se Ho zděšení a Jeho duše se trásla při pomyšlení, že On musí takovou vinu nést a být počítaný mezi zločince, „pro jejichž přestoupení byl raněn a potřen pro jejich nepravosti.“

V zahradě Getsemance Pán začal cítit také trest za hřich. Byl trpícím zástupcem hříšníků. To nebylo malé utrpení, které mohlo zadost učinit spravedlnosti Boží za hřichy lidí. Jako by celé peklo naplnilo kalich, z něhož náš Spasitel musel pit. Nebylo to věčné trápení, vždyť byl Božím Synem. To vlastní vlnobití utrpení bylo až na Golgotě, ale již v Getsemance „pěna z této rozbourené hloubky oceánu úzkosti“ na Něho stříkala. Ještě nevešel do tohoto oceánu, ale již strašný příboj rachotil k Jeho nohám, a proto byla Jeho duše naplněna truchlivostí a obavou. Byla to předehra k hroznému opuštění, které zkusil, když stál na našem místě v Božím soudu. Být považován za hříšníka, být souzen za naše nepravosti, ačkoliv hřichu v Něm nebylo – to Ho stálo smrtelnou úzkost, o které jsme uvažovali.

Co bychom na závěr těchto úvah o MUZI BOLESTÍ řekli? Obdivujme tu neobyčejnou Jeho lásku! O Lásko, cos to učinila! Milujme Ho, když myslíme na to, jak velice nás On miloval. Prosme o lásku podobnou té Jeho. Odevzdějme Jemu celé své srdce. „To JÁ jsem učinil pro tebe, co ty činiš pro mne?“ Rekněme si vždy tuto větu, vložme ji do úst našeho Pána vždycky, když budeme myslet na Getsemance, Gabbatu i Golgotu.

„To pro mne, pro tě, Ježiš mřel, tam na kříži golgotském!“

Podle kázání H. Spurgeona z r. 1875
upravil -jos

Ó, jméno Pána Ježiše!
Kdo půvab jeho popiše?
Ples andělů a viry skvost;
hříšníků naděj pro věčnost.
Buď chvála, dík Ti, spásu má,
Tys slunce mé, má ochrana.

BOJ S BOHEM

Proslulý věřící švýcarský lékař Dr. Malan (skladatel nápěvu písně „Dívčí“ se v Pána, o duše má...) jednou řekl rychlikem do Paříže. Jeho spolucestující polemizoval s ním o Bibli a křesťanství. Avšak ať tento člověk řekl kolikol, Dr. Malan mu vždy odpovídával přesným citováním Písma. Ani jednou nepřipojil svůj názor, nevykládal Písmo vlastními slovy. Spolucestující se tak znova a znova setkával s Božím Slovem. Nakonec v rozhovoru řekl: „Ale já přece Bibli nevěřím! Co to má za smysl, když mi ji citujete?“

Lékař mu odpověděl nakonec slovy Páně: „NEBUDETE-LI VĚŘIT, ŽE JÁ JSEM, ZEMŘETE VE SVÝCH HRÍSICích“ (J 8:24).

O deset let později obdržel Dr. Malan dopis z Paříže. Pisatel po několika úvodních poznámkách, připomínajících lékaři rozhovor ve vlaku před tak dlouhou dobou, psal o svém obrácení.

„Vy jste prostě používal MEČ DUCHA a vždy jste se mne jím hned zde, hned onde, dotkl. Pokaždé, když jsem se snažil ostří meče odrazit, zasadil jste mi novou ránu, až jsem si uvědomil, že nebojuji s Vámi,

nýbrž s Bohem.“

„Víra ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží“ (Ř 10:17). Člověk nemůže mít MEČEM DUCHA, dokud neví, jak ho užívat, a nemůže vědět, jak ho užívat, dokud se s ním neseznámí. Poznej svoji Bibli, čti ji, studuj, přemýšlej o jejím obsahu, uč se z paměti citáty, ale hlavně ji proživej.

Upř. D. O.

6. Pravý křesťan

- pečeje jako stavitele o dobrý základ (Mt 7:24-25)
- často jako poutník unavený, ale vpřed krácející (Sd 8:4)
- jako námořník nezapomíná na kotvu (Žd 6:19)
- jako služebník Boží je pevný a neohnutelný (1K 15:58)
- jako svědek Kristův je vyzbrojen močí (Sk 1:8)
- jako voják nese celé odění válečné (Ef 6:10)
- jako bojovník usiluje o korunu (1K 9:24-27)

7. Modlitba je

- klíčem k otevření Božích pokladů (Mt 15:25-28)
- mastí na oči, abychom Božím působením jasně rozpoznávali (2Kr 8:17)
- poslem vzácného pokoje (F 4:6-7)
- bezpečným útočištěm v nebezpečnostech (Neh 4:9)
- prostředkem k vítězství (Ef 6:18)
- cestou k nové sile a obecenství (Sk 4:31-33)
- jistým východiskem z každé nouze (Sk 12:5)

8. Kristus žije, On je

- živý Syn (Mt 16:16)
- živá voda (J 4:11)
- živý chléb (J 6:57)
- živý kámen (1Pt 2:4)
- živý velekněz (Žd 7:25)
- živá naděje (1Pt 1:3)

VO DŇOCH MLA- DOSTI

"A pamäťaj na svojho Stvoriteľa vo dňoch svojej mladosti, kým neprídu dni zlého a nepriblížia sa roky, o ktorých povieš: Nemám v nich záľuby."

Kazatel 12:1

Mladost je zlatou dobou pre človeka. Je to doba, keď sú sily človeka najväčšie, mysel jasná a jeho nadšenie najplnšie. Skutočnosť, že Boh má zvláštnu lásku pre mladost, je potvrdená u Jeremiáša 2:2: „...rozpominam sa ti na milotu tvojej mladosti, na lásku tvojho stavu, keď si bola nevestou, na twoje chodenie za mnou na púšti, v zemi, nie osievanej.“

Je niečo v mladosti! Z čiste prirodzeného hľadiska máme radšej malé mačiatko, ako starého, osamelého a mrzutého kocúra. Na pastvisku viacej pritiahanie vašu pozornosť mladé žriebä, ako stará, vysilená kobyla. Cítite väčšiu príťažlivosť k defom a tajne si prajete, aby nikdy nemuseli zostánuť.

Podobne v duchovnom zmysle, Boh si cení vzrastajúcu láskovosť mladosti a horlivosť prej lásky. On má rád silu, horlivosť a rozhodnosť mladých. On si všíma ich nevypočítavú oddanosť, ich horúce učenictvo a premyslené spoliehanie na Noho.

Mladost je doba úspechu. Virgil stál na čele latinských básnikov, Luther viedol zástupy reformácie a Newton zaujal miesto v prvom rade medzi vynálezczami skôr, ako dosiahli tridsať rokov. Ešte nemal 28 rokov, keď Herodetus recitoval svojich 9 kníh dejín na olympijských hrách a v 25. rokoch Demosthenes bol zlatými ústami Grécka a Cicero strieborným jazykom Ríma. V tom istom veku Raphael svojimi nádhernými obrazmi okrášil steny Vatikánu a Galileo pozoroval cesty jagavých hviezdnych polí a objavoval nové hviezdy. Tak by sme mohli vymenovať desiatky ďalších. Pripomeňme si, že Pán Ježiš, keď mal 30 rokov, zvučne hľasal evanjelium, ktoré malo zmeniť svet.

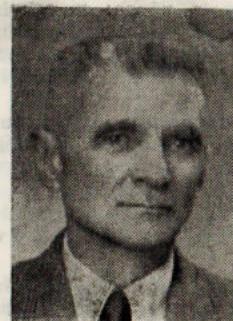
Na druhej strane staroba znamená, že naše najlepšie sily sú už využité, strácame aktívnosť, prichádza všeobecná únavu. Preto Kazatel vyzýva: „Pamäťaj na svojho Stvoriteľa vo dňoch svojej mladosti“. Neznamená to len vo veci spasenia, ale tiež i v spojení láskevej služby pre Noho. Keby mladí veriaci Iudia poznali, že mnoho vecí, ktoré by mohli urobiť teraz, neskôr už nebudú môcť urobiť! Svedectvo mladosti má zvláštnu moc na iných. Mladistvý elán a energia zapaluje oheň horlivosti v Iudských srdciach.

Príliš mnoho mladých veriacich Iudí plánuje svoj život s neurčitou myšlienkom, že budú žiť pre Krista niekedy v budúcnosti – keď budú vyrábať mnoho peňaží, mať rodinu, alebo v penzii – inými slovami, v ich starom veku. Boh si nepraje len zvyšok života. On chce to najlepšie. On chce všetko! V Starom zákone žiadal bezvadné obete. Môžeme Mu ponúknúť len zbytok života, to zvrásnené, zodrané, ošúchané?

Nič nemôže nahradíť stratu premárnej mladosti. Preto každý by si mal položiť otázku: Aký bude životopis rokov mojej mladosti? Bude to žalostný zápis o povrchnosti a nezáujmu vo veciach Božích, alebo vzrušujúce zučtovanie života úplne oddaného Pánu Ježišovi?

Pamäťaj, tvoj životopis sa píše dnes!

W. M. D.

Bratr JINDŘICH VANĚK

in memoriam

14. října 1971 jsme se na sázavském hřbitově rozloučili s bratrem Jindřichem Vaňkem, kterého si Pán k sobě povolal v 75. roce jeho bohatého života.

Klid, pokoj, blažené odpočinutí u Pána po vzrušujícím životním zápasu věrného a nebojácného Božího svědka s nevyčerpatelným misijním zápalem!

Ve svém mládí — po roce svého prvního učitelského působení na bývalé Podkarpatské Rusi — pln životní energie a romantického neklidu — odjíždí do Paříže, aby „bez halere v kaps“ procestoval svět. V nezměrné námaze boje o život se naučil posléze všemu. Není řemesla a dovednosti, které by si nedokázal osvojit, není práce, za kterou by se styděl, není překážky, kterou nepřekonal... a není témař země, kam by se svou vůli, důvtipem a vynáležavostí nedostal jako námořník, kuchař, řemeslník, lovec... A přece se setkává ve Francii ve svých 23 letech s vyšší vůli, před kterou se pokorně sklonil, která ho posléze přivedla z Jižní Ameriky a místo misionářství na Madagaskaru pověřila misijním úkolem ve vlasti...

Během svého učitelského působení na Mostecku, Těšínsku a později na Sobotce získal pro Pána, „jehož byl a jemuž sloužil“, mnoho duší — vesměs vzácných a požehnaných pracovníků na „vinici Boží“. V Sobotce, kde strávil po boku své laskavé, věrné a trpělivé manželky nejdelení období svého učitelského působení, vydával poutavý časopis pro děti „Droby ze Sobotky“ s přístupnou duchovní tematikou. Obětavě sloužil slovem Božím ve shromážděních doma i v zahraničí, těžíště své služby však vždy viděl v osobních svědectvích. Tomuto svému povolání zůstal věřen až do konce svého života, který trávil na Sázavě.

Jeho příklad znalosti Písma, misijní horlivosti a bratrské lásky zůstane vždy živý v srdeci všech, kdož ho znali... Otiskujeme svědectví naší milé sestry Kristy, která se právě na svědectví bratra Vaňka obrátila, k dokreslení jeho osobnosti.

Mé obrácení

Židům 13:7
Nikdy by mne ani ve snu nenapadlo, že budu jednou patřit k těm „přemrštěně zbožným“. Opustila jsem církev, ve které jsem se narodila, protože se mi zdalo nesmyslné, aby Bůh, jehož sláva, dobrota, moudrost a moc je zřejmá ve všem stvoření, se spokojil formálností, povrchností a ceremoniemi. Odložila jsem uctívání svatých a Pána Ježíše si vážila pouze jako myslitele a dobrého člověka. O Boží existenci jsem nepochybovala... a tím mé „CREDO“ končilo...

Bыло to koncem září, když k nám přišel na návštěvu ve školní záležitosti učitel z Dolního Litvínova — Jindřich Vaněk. Odcházejíce od mého manžela zastavil se u kolébky mého nemocného dítěte. Když slyšel, že má Hanička stůně, řekl soucitně: „Všecko dobré dopadne, když se obrátíte o pomoc k lékaři, který má velikou moudrost a moc!“ Okamžitě jsem reagovala: „Kdo to je a odkud ie?“ Byla jsem velmi překvapena, ale i zklamána odpovídě: „Je to Pán Ježiš!“

Počal mi horlivě vydávat svědectví o Pánu Ježiši. Hluboce mne urazil prohlášením, že jsem „hříšnice“ a že „potřebuji očištění svých vin a nepravostí krvi Božího Beránka“. Měla jsem se totiž za rádnou, slušnou a úctyhodnou osobu. Rozzlobeně jsem na něho vyzyla: „Dejte mi pokoj se svým „krvavým Jahve! Že pramáti Eva s Adamem zhřešili a na svět zavlékli hřich — je jejich vina a má nel Zrovna tak za ty vředy mé malé Haničky může porodní asistentka a dítě je obětí

jejího nerozumu! Proč má trpět za cizí vinu, proč já... a vůbec: já nikoho nezabil, nikoho neokradla, nikomu neublížil! Nemusím mít před Bohem žádný strach! Se svými hlopými řečmi si jděte k lidem „chudého ducha“, na mne vůbec nepůsobí! — Otevřela jsem dveře a rázně řekla: „Mne netěšilo. Na neshledanou!“

Ale bratr Vaněk se pokojně ve dveřích otočil a vážným hlasem citoval: „Já jsem ta cesta, pravda a život, žádný nepřichází k Otci, než skrze mne, řekl Pán Ježíš.“ A pak tiše odešel.

Za mnou se ozval veselý manželův smích: „Dobře jsi mu to povíděla!“

Zídum 4:12... Dvě věci mne po odchodu bratra Vaňka bodaly jako trny, trápily a nedaly pokoje: že jsem hříšnice a že si nevím rady, když vlastně Pán Ježíš popravdě jest.

Duch svatý započal své dílo v mé srdci. Listoval v mé minulosti a přinášel nezvratná fakta, že jsem hříšník bez ohledu na prarodiče lidstva. Prohlásila jsi, že jsi „nikoho nezabila“ — a co tvé dítě — Hanička? Kdo bral úmyslně přemíru léků, až ti lékárnik odebral recept? To nebyl pokus o zabití? Ze jsi „nikoho neokradla“? Co tvé děství a mládí — kdo brával doma z pultu v krámě peníze? Byly to jen drobné částky, ale kradla jsi! Ze jsi „nikomu neublížila“? Teď se na mne valila celá vlna provinění — neláska, neposlušnost, nevděčnost a neúcty vůči mým rodičům... Ano, lhalala jsi, polumluvala, urážela!... A tak jsem čím dál více se dusila v bahně své vlastní býdy a připadala si špinavá, nečistá a odporná.

Tak, jak jsem se v tuto chvíli cítila zmenšená na pouhá „nic“, tak současně rostla před mým duševním zrakem osoba Pána Ježíše. Jako kdyby jeho „JA“ vyplňovalo zemi i nebesa.

V učitelském ústavě, kde jsem ještě v době starého Rakousko-Uherského mocnářství studovala, bylo v popředí vyučování náboženství. Bibli jsme sice do rukou nedostali, ale učili jsme se z biblické dějepisny, kde bylo mnoho citátů z Písma, zvláště výroky Pána Ježíše, které jsme museli umět zapamatovat. V hlavě byly, ale v srdce nezapadly. Ale nyní, v tuto chvíli se mi vynořovaly právě ty, které začínaly slůvem „JA“. V nich se mi Pán Ježíš zjevoval jako nejdůležitější, pro život nezbytný činitel — nejvyšší autorita, která se když na světě zjevila...

Aši po týdnu přišla ke mně známá paní a mezi jiným mi vypravovala o shromáždění učitele Vaňka, kde čte a vykládá Bibli. Z jejího vyprávění mne zaujal. že se modlí vlastními slovy a že tam zpívají velmi krásné písni. Přišlo mi k smíchu, že mohou zpívat duchovní písni též ve „valčkovém tempu“. Řekla jsem své známé: „Až tam zase půjdete, dobré si některou zapamatujte a přijďte mi ji zazpívat!...“

Uplynul opět týden, když se nedělního odpoledne rozhlaholil zvonek u dveří našeho bytu. Při jejich otevření jsem div nepadla do mdlob: usmívala se na mne učitel Vaněk a srdečně mne oslovoval: „Přála jste si poslechnout valčkovou duchovní písničku, tak vám jí jdu se svými známými — manželi H. zazpívat!“ Smrti bych se spíše nadála, než že ten, kterého jsem neslušně z bytu téměř vyhodila, zase k nám přijde. Satan mi znovu rozdýmal v duši plamen hněvu. Ani nevím, co zpíval. Já jsem lála ve své duši a jeho jednání shledávala krajně neomaleným, držím a všelijak podobně. Na jeho dotaz, smíli něco přečíst z Božího slova, odsekla jsem nezdvořile: „Jestli vám to bude potěšením, tak prosím!“ Ale přece mi nedala zvědavost, co v té Bibli asi je. Četl z ev. Jana 1:1-18. Zpočátku jsem čtenému vůbec nerozuměla, teprve později jsem se za poslouchala, když bratr Vaněk mluvil na téma „Beránek Boží“ (v. 28-39). Cítila jsem, že se se mnou něco podivného děje. Tála jsem, srdeční měklo jako led, když na něj působí teplo slunečních paprsků. Před čtrnácti dny se mi zjevil Pán Ježíš ve svém „JA“ jako Pán — Vládce, ale nyní přicházel jako Beránek Boží, který trpěl z lásky ke mně, aby sňal ze mne mé hříchy, odpustil mi, přivlastnil si mne. Proud slz mi vytřyskl z očí a já jsem věděla, že „musím jít za ním“ jako Ondřej a Jan, abych se už nikdy od něho neodloučila...“

Píseň, kterou zpívali na konci, nikdy nezapomenu! Zpívala jsem ji v plném pochopení s nimi celým svým srdcem — „Tak, jakýž jsem, ač nemám nic. však

že tvá krev mi kyne vstříc a že mne voláš víc a víc, Beránu Boží, k tobě jdu! (píseň 65. z „Písni starých a nových“).

Při rozchodu mi bratr Vaněk připomněl: „Ještě dnes klekněte a vyznejte na sebe Pánu všecko. On nalomenou třtinu nedolomí. Kdo k němu přijde, toho on nevyvrhne ven! On přišel, aby hledal a spasil to, co bylo zahynulo.“

Učinila jsem tak. Té noci mi vzešlo světlo o mé osobním Spasiteli, o jeho dokonalém a dokonaném díle vykonaném z lásky za mne a pro mne! Víra v odpouštějící Boží lásku naplnila mou duši jistotou věčného života... Tehdy — před 43 roky jsem ještě nevěděla, jakým to bude mezníkem v mém životě — tehdy jsem ještě Bibli neznala, ve shromáždění dosud nebyla, ani o Božím lidu — věřících neslyšela, ale Bůh, který se k upřímnému má upřímně, poslal ke mně svého věrného služebníka, jehož svědectví doprovodil svou mocí.

V mém srdci je láka a vděčnost k mému Pánu a k jeho požehnanému služebníku — bratu Vaňkovi, kterého budu vždy s úctou vzpomínat! Př 10:7, Dn 12:3.

M. Krislová

JSI KŘESTĀN?

Generál von Viebahn byl jednou na vojenském cvičení. A jak to při podobných akcích bývá, chodil terénem a sledoval činnost svých podřízených vojáků. Přitom se mu však stala nehoda. Někde se zachytil o větev a roztrhal si svůj parádní generálský stejnokroj. Voják nesmí nikdy chodit v roztrhaných šatech, tím méně pak generál. Proto když přišel se svými štábními důstojníky ke skupině vojáků, chtěl si dát svůj oděv do pořádku a zeptal se proto:

„Je z vás někdo krejčí?“

Jeden vojín se přihlásil a po vojensku hlásil:

„Pane generále, já jsem Krejčí.“

„Výborně, budete se dnes u mne hlásit. Sešijete mi kabát.“

Voják se zarazil a zmateně odpověděl:

„Pane generále, nezlobte se, já neumím zašívav šaty. Já totiž vůbec nejsem krejčí, já se jenom tak jmenuji.“

Generál von Viebahn byl věřící člověk. Použil své příhody a řekl: „Je mnoho lidí, kteří se jmennuji „křestané“, ale nejsou jimi — nedovedou prokázat své křestanství, když jde do tuhého, když mají být na svém místě.“

Nejsme i my někdy takovými „krejčími“, kteří nedovedou šít?

Nebudeme křestanov podle jména, ale budeme opravdovými následovníky našeho Pána, kteří v případě potřeby stojí na svém místě, vždy ho

tovi nejen říci: „Teď jsem“, ale i svěřený úkol v Jeho sile vykonat.

Připravil -tp-

KDE JE BŮH?

Besídka skončila. Děti spěchaly z modlitebny. Dnes se učily o tom, že Bůh je všude přítomen. To je skutečnost, která se nedá dětem snadno vysvětlit.

Když vyšly na ulici, stál před domem muž, kterého veselá skupina dětí upoutala.

„Odkud jde?“, zeptal se jednoho z hochů.

Oslovený — čiperný a bystrý klučina — odpověděl, že jdou z besídky.

„Tak?“, odpověděl muž. „To se tě hned na něco zeptám.“ Přitom sáhl do kapsy kabátu, vytáhl pomeranč a řekl: „Tento pomeranč bude tvůj, řekneš-li mi, kde je Bůh.“

Hoch nepřišel do rozpaků. Podivil se vesele na tazatele a — jelikož byl šťasten z toho, co se právě o Bohu naučili — odpověděl: „A já vám dám dva pomeranče, řeknete-li mi, kde Bůh neení!“

Muž se zarazil a ruka s pomerancem zůstala viset z ruky na žlutém klesle. „Kde Bůh není?“, opakoval a zadival se zamyšleně na hocha. Ten nabral dech a odpověděl tak, jak to před nedávnem slyšel v besídce:

„Bůh není v srdci nevěřících!“

Muž vytáhl z kapsy ještě jeden pomeranč, podal oba smělému hoškovi a odcházel zamyšleně.

Také se něčemu naučil.

přel. D. Z.

KLUB LÂMAJÍCÍCH CHLÉB

Kdo přečetl první kapitoly Skutků, tomu je nápadná společnost a jednota věřících. Vždy je jejich sejpatost vyjádřena slovy „...meli všecky věci společné... zůstávali ve společnosti..., dělili se“ apod. „Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše“ (4:32). Proto také „Pán pak přidával církvi na každý den... a připojilo se k nim v ten den duší okolo tří tisíců...“ Aby všichni byli jedno, „aby svět poznal, že jsi ty mne poslal“, modlil se Pán Ježiš (J 17:21-22).

Jistý, věkem starší bratr, který velice miluje shromáždění, mi jednou s hlubokým žalem řekl: „Shromáždění jsou ponejvíce jenom kluby lámajících chléb“. Tato poznámka nebyla lehkováznou kritikou, nýbrž čím více o ni uvažuju, tím jasněji vidím správnost důvtipného rozsuzování tohoto bratra. Mnohá shromáždění jsou podobná třicetiletému ztrskotanému manželství; každý koná svou práci rutinovaně, sedí si ve svém koutku, říká jen to nejnudnejší, je spokojen a nachází všechno v nejlepším pořádku, „protože jste přece ženotí!“

Tak jako manželství bez lásky je bezcenné, právě tak je lámání chleba bezcenné s pouhým odůvodněním: „Jsme přece spaseni“, není-li výrazem pravého obecenství. První křesťané nedělili mezi sebou kousek chleba, ale celý život, jak to činil Pán Ježiš! Sloužili si navzájem v obětové lásce a pokore, a jeden druhého měl za lepšího a vzácnějšího sebe. Proto také společně měli starost o ty, kteří ještě toto obecenství nepovažovali za velikou přednost.

Chlad a prázdnota je v některých shromážděních, když je lámán chléb. Nikdo ze spolusedících nepotřeboval celý týden svého souseda. Jsme všichni tak samostatní. Bratr vlevo, jehož jméno neznám, ani po X-létech chození do shromáždění, a sestry vpravo vypadají už celé týdny unavené a plné starosti. „Ale vždyť přece každý má své vlastní problémy a dost vlastních starostí...“ říkává se.

Dovolila nám první láska shromáždit se vůbec někdy bez jednoty? Pane, odpusť mi, kdykoliv jsem pohrdal bratřimi, na ně zapomíнал a tak byl jiným překážkou k poznání Tebe!

Přel. -Wk

PŮJDU TAM, KAM JDE TAM, TATÍNEK

Malí Richard, syn našeho dlouhotého lékaře, je číperný klučina se zářícíma modrýma očima a světlými kučerami. Chodi pravidelně do besídky a jsem zcela spokojen s jeho pozorností. Jednou jsem dětem vyprávěl, že se Pán Ježiš brzo vrátí a o radosti, která čeká všechny vykoupené. Doufal jsem, že Richard miluje Spasitele (má totiž věřící matku a sestry) a zeptal jsem se ho: „Rišo, na koho se v nebi nejvíce těšíš?“

Představte si mé překvapení, když mi odpověděl klidně a rozhodně: „Strýčku, já vůbec nepůjdu do nebe!“

„Ty nepůjdeš do nebe?“ zeptal jsem se.

„Ne“, odpověděl. „Maminka a sestry půjdou do nebe, ale já půjdu tam, kam jde tatinek.“

Přerušil jsem rozhovor kvůli ostatním dětem a pokračoval jsem ve vyučování.

Po několika dnech mě lékař navštívil. Vyprávěl jsem mu, co mi řekl jeho malý syn. Pak jsem se ho vážně zeptal:

„Pane doktore, kam vede vaše cesta?“

Nemohl na to odpovědět. Neklidně chodil po pokoji a nemohl zatajit své pohnutí. Pak se rozloučil zřejmě rozrušen a odešel.

Otcové a matky, kam jdete? Kam jdou vaše děti, půjdou-li ve vašich šlépějích? Jen tehdy, jste-li na cestě k nebi, můžete i svým dětem ukázat cestu tam.

přel. D. Z.

Nad dějinami v Bibli

(Žalm 77, 78 a 90)

Kdybychom se měli zamyslit nad dějinami Bible, musely by se v ní nalézat data, podle kterých by bylo možno napsat dějiny vzniku Bible. Ale taková data v Bibli nejsou. Nemůžeme tedy přesně vědět, kdy která biblická kniha vznikla. Patrně to ani přesně vědět nepotřebujeme. Má nám totiž stačit ujištění, že co je v Bibli napsáno, bylo napsáno pisatelem, kterým Bůh sice doslově nediktoval, co mají napsat, ale které vedl svým Duchem tak, aby pravdivě napsali to, co se stalo a co tedy je prospěšné k naučení, usvědčení („elegmos“), nápravě a k výchově v tom, co je spravedlivé neboli správné (2 Tm 3:16). Ze šlo hlavně o napsání toho, co se stalo na základě dějů a činů Hospodinových, o tom, za celou Bibli svědčí nadepsané tři Žalmy. A protože vykopávky popsaných starozitních tabulek svědčí o tom, že se již v době Abrahámově zaznamenávalo to, co se mělo stát pamětihonodným, není možno zásadně nic namítat proti tomu, že i Abraham anebo jeho správce učinil některé záznamy o tom, co slyšel od Noéma. A tehdejší dlouhověkost umožnila, že i Noé nepotřeboval žádného prostředníka k tomu, aby se dověděl o historii Adamově, protože mu ji Adam sám mohl vyprávět.

Budeme-li znát dobu trvání dějin lidstva obsažených v Bibli a rozčleníme-li si ji na jednotlivá tisíciletí podle Žalmu 90:4 a každé tisíciletí přehledně do sedmi údobí (period, fázi), pak se budeme moci dobrě orientovat v tom, v které době a s kým Bůh tvoril své dějiny lidstva, a kdy tedy osi mohlo být provedeno i zapsáno toho, co se stalo. Číslem sedm se v Bibli vyjadřuje duchovní dokonalost a plnost. Rozčleníme-li tedy dobu každého tisíciletí do sedmi údobí, přesvědčíme se o tom, že takové rozčlenění je vlně vystihuje to, co vystíženo být má.

Základní dějinné rozhraní je pro nás nesporně dáné smrtí Pána Ježiše Krista, které podle opraveného letopočtu spadá do roku 29, protože Jeho narození do roku 5 před běžným letopočtem. Jdeme-li 1000 let nazpět od Jeho smrti, dostaneme se do roku 971 př. Kr. A to je rok smrti Davidovy. David tedy žil v 7. údobi II. tisíciletí a Pán Ježiš v 7. údobi I. tisíciletí před daným rozhraním. V 7. údobi začal žít také Adam i Noé a v 7. údobi žil i Abrahám. Rozchod se starým prostředím byl uskutečněn v dějinném měřítku vždy ve 4. údobi, a to za Enochu, Noéma, Mojžíše a Ezdráše. A tak bychom v každém údobí našli určitou charakteristiku toho, co se stalo, a co se v každém tisíciletí typicky (příkladně, příznačně) opakovalo. Bůh záměrně dává doházet k takovým opakováním, protože bez nich bychom se težko z dějin něčemu naučili. Bůh je totiž nejenom stvořitel lidstva, ale i jeho největší vychovatel.

Věřící v Pána Ježiše Krista patří do Jeho církve, která má také své dějiny. Věřící v daném místě tvoří místní cirkev, nebo také sbor. Asi 40 let po svém vzkříšení Pán Ježiš si z daného počtu sborů – mohlo jich tehdy být už kolem padesáti – vybral sedm a z dějin těchto sborů takové příznačné fakty, aby to sloužilo k přehlednému a prospěšnému sledování dějin v sečích sborů na celém světě a za všechny doby. Až sedmkrát totiž Pán vyzývá posluchače i čtenáře Zjevení, aby jakožto údové toho či onoho sboru slyšeli, mají-li uši (vnitřní sluch, co Duch praví sboru). A co tento Duch především praví všem sborům? Je to Duch, jenž má věřícim v Pána Ježiše připomínat Jeho slova, tedy i slova, která pronesl na adresu sborů podle Zjevení kap. 2 a 3. Také o těchto slovech platí, že nepominou, i když pominula nebesa i země. Jeho sbory se tedy mají zařídit tak a chovat se i pracovat tak, aby jejich dějiny probíhaly podle oněch slov.

Proto když sledujeme tyto dějiny, nemůžeme jinak než je sledovat podle slov Zjevení 2 a 3. A aby toto sledování bylo přehledné, rozdělíme si i tyto dějiny na jednotlivá tisíciletí a každé z nich na sedm údobí. Když tedy podle daných historických pramenů budeme zjišťovat, 1. zda údové sborů žili v první lásce a vykazovali činy této lásky odpovídající, 2. zda byli věrní v utrpeních, 3. zda se branili mečem slov Kristových proti učením, která odpovídají Jeho učení, 4. zda se rozešli s představitelem onoho odporného učení, 5. zda byli bdělí a povzbuzovali k životu jiné duchovně umírající, 6. zda využili Pánem otevřených dveří a 7. zda se zbavovali vlažnosti a horlivě bilancovali výsledky své činnosti, pak shledáme, že tak tomu bylo zvláště v 1. a 7. údobí a že v ostatních údobích sice také vždy něco se uskutečnilo z toho, co tvoří obsah dějin všech sedmi maloasijských sborů, ale že hlavně tyto dějiny proběhly takto:

V 2. údobí bylo zvláště zapotřebí věrnosti v utrpení, protože toto utrpení bylo velké; v 3. údobí bylo třeba mnohých velkých obran proti učení, před nímž Pán Ježíš varoval pergamenský sbor; ve 4. údobí docházelo k velkým rozchodům věrných s nevěrnými; v 5. údobí se rozvinula velká buditelská činnost a v 6. údobí se uskutečňovala velká expanse evangelia, protože On před touto expansí otevřel dveře zvláště široce.

Protože my dnes žijeme již v třetí generační etapě sedmého údobí, takže je načase, abychom začali se zjišťováním, do jaké míry se život našich sborů shoduje s obsahem slov Pána Ježíše, bude nám k tomu nápomocen i výklad 2. a 3. kapitoly Zjevení a k němu připojený přehled dějin sborů, které zůstávají v linii Nového zákona. Přiště tedy začneme se sborem efezským.

dr. j. h.

proč Eliáš vylil vodu na oltář?

V 18. kapitole 1. knihy Královské je popsán velký zápas mezi Eliášem, Božím služebníkem a prorokem Baalovými. Z děje, v němž je mnoho zajímavých skutečností, vybíráme jednu zvláštnost, na kterou vás chceme upozornit. Je to příklop — strouha kolem oltáře a voda, kterou Eliáš vylil na zápalnou oběť a na hranici dříví. Proč vylil tuto vodu na oltář? Co to znamenalo v této konkrétní události? Uvedeme vám několik výkladů:

I. Výklady racionalistické:

1. Eliáš věděl, že mokré dřevo je vodivé a že blesk bije do nejvyšších vrcholů. Protože čekal bouři, udělal ze své hranice jejím politím jakýsi bleskosvod.
2. Eliáš užil nafty, kterou slunce vznítilo.
3. Eliáš naliil na oběť nafty a podpálil ji dutým zrcadlem.
4. Eliáš vložil do hranice látku, která se vznítila stykem s vodou (sodík, fosfor).

II. Výklady ethické:

1. Voda má vyloučit možnost, že Eliáš vložil tajně do hranice oheň.
2. Voda má ztížit zapálení a tak zvětšit zářek.
3. Voda je poslední, která zbyla po období sucha. Je zde obětována jako vyznání víry, že Hospodin seše novou vodu s darem deště.

III. Alegorující výklad:

Voda symboluje křest a vláhu Ducha svatého.

IV. Výklady kultické:

1. Jde o prosté očištění oltáře.
2. Jde o magii. Voda má přivolat bouři a deště.

Prosíme vás, drazí čtenáři, abyste nám napsali vaše poznání o této konkrétní otázce. Chceme vás tak pobídnout k hlubšímu rozjímání čteného textu Písma a také k písemné formulaci vašich myšlenek.

Podle knihy Brána a klíč
(vydal Kalich 1971) přípr. -jos

PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

(V. pokračování)
ATHÉNY

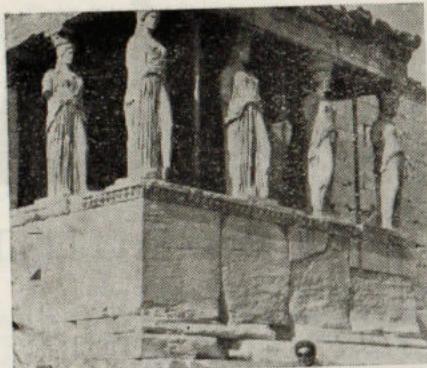
trová socha bohyne ze zlata a slonoviny umístěná v chrámu, byla dílem největšího sochaře Recka Feidia. Stavba byla dokončena za vlády Periklea v r. 438 před n. l. Tolik stručně k historii Parthenonu.

Rád se vzdám popisu další skupiny svatyní — ERECHTHEONU, v jehož otevřené síní tvoří sloupy ztvárněné ženské postavy, i chrámu bohyne NIKE, protože je to úkol obtížný i pro umělce a historiky umění, tím více teď pro laiky.

Věnujme však pozornost skutečnosti, že v době své největší slávy byla Akropol přístupná všemu lidu a tedy i Pavlovi. Procházel jí nejdoucí v soustředěném zamýšlení nad mistrovskými díly řecké architektury, krásnými sochami a nad jejich tajemným hledáním bohů v umění. Zpytoval hloubku myšlení nejužlechlejších z Reků, kteří byli po pravdě blíže neviditelné církví, než mnozí dnešní křesťané.

Silně ovlivněn krásou prostředí uvažuje o estetické chudobě Izraelského národa. „Jak jsme pozadu. Nemáme slavných obrazů, rytin, soch ani staveb. Jen chrám v Jeruzalémě, o němž již vime od Pána, že bude rozvrácen. To vše je důsledkem Božího příkazu: Nebudeš miti bohů jiných přede mnou..., neučiniš sobě rytiny ani jakéhokoliv podobenství věcí (Ex 20:1-5). Na stavbu kamenného oltáře nesměli naši otcové použít dláta, aby nebyl znesvěcen.“ Jak nesrovnatelná je krása Akropole s izraelskými oltáři z netesného kamene. A pokud se objevilo výjimečně v naší zemi nějaké „dílo“ — jako zlaté tele, neb háje s oltáři apod., bylo zanedlouho rozbořeno, aby byl

Největším a nejkrásnějším architektonickým klenotem Akropole je PARTHENON — chrám bohyne Palas Athény. Stojí na mramorovém základě 72 krát 34 metrů a obvodové nosné sloupořadí tvoří 48 sloupů. Dvanáctime-

ATHÉNY – Erechtheon na Akropoli

obnoven vztah k Hospodinu. V pravdě jsme pozadu v umělecké tvorbě, ale přece máme víc. Máme známost pravého, věčného Boha, máme Zákon, proroky a našecko Spasitele světa, Ježíše Krista."

V mnohých světových muzeích jsou celé sály obdivuhodných památek starých Egyptanů, Asyřanů, Peršanů. Jen Izrael nezanechal své památky v muzeích. V koutě jednoho muzea pod nápisem Palestina leží jen rýč a několik nástrojů – symbol chudoby, který svědčí o tom, že Izrael šel za jinou Krásou.

Pavel je přesvědčen, že kult krásna není schopen povznést člověka k věčnému cíli, a umění není nejvyšší životní hodnotou. Je vyloučeno dostat se k Bohu cestou umění, krásy a dobrá, jak se dominují Řekové. Rozhorlují se, protože vidí za krásou soch a chrámu modloslužbu. A to je hořečno odsouzení.

Pavel je ve službách evangelia – zvěstí o trvalé, neviditelné Kráse, z níž všechna krása na zemi i na nebi vyčází. Jedinou a skutečnou krásou není něco, ale NĚKDO! Je to Boží Syn, Ježíš Kristus, který se zjevuje na golgotském kříži v kráse své zástupné lásky. A k této Kráse, milý čtenáři, veče cesta nepravě estetická, cesta pokání a vyznání hřicha, cesta viry.

Lidé hledají v literárním, výtvarném i hudebním umění povznesení, a přes jeho porušenost ho zčasti nalézají.

Umění je vrcholným projevem lidského ducha, obohatí a zušlechtí, ale jen nakrátko. Věčnou lidskou duši trvale a plně uchvacuje a naplnuje také věčný Bůh a nic jiného na světě.

V této souvislosti stojí za zmínku výrok mladé dívky (u nás) oddávající se užívání drág: "...vítě, tento život již nemá pro mne žádnou poezii, proto...". Přesto, že vyčerpala všechny možnosti bohatého výběru kultury, umění a nejrůznějších zábav, zůstává její život, jak sama říká – bez poezie. Nemůžeme ovšem tento případ zevšeobecnovat. Postavme však proti němu vyznání J. A. Komenského: „Pozdě jsem Tě zamiloval, Krásu věčnou, protože jsem Tě pozdě poznal“. A tak zasvěť svůj život této absolutní Krásě a miluj ji celým žárem své duše. Je toho hodna. Jmenuje se Ježíš Kristus a chce být i tvým Spasitelem.

Dříve než sestoupíme z pohanské Akropole, doplníme naše uvažování vyslovením uznání umělcům – křesťanům, jejichž mnohá díla vznikla z pokorného obdivu Boha a Jeho díla.

Jsme opět v ulicích Athén a našim cílem je navštívit naše věřici, jejichž shromáždění na ulici Alkiviadiou č. 3 nese nápis Eleusera euaggeliki ekklesia – Volný evangelický sbor (církev). Těšíme se z obecenství s nimi a dovidláme se, že v Athénách je 10 sborů, jejichž shromáždění jsou rozdělena na všechny věřejství v týdnu. Po několikadenním obecenství odjíždíme na jejich doporučení do nejjížnější části řecké – antické pevniny – do Cap Sounionu, kde se koná biblický kurs mládeže. Zde se setkáváme – mimo program – opět se stopou apoštola Pavla, který cestou do Athén tento mysl obeploval. Přesvědčujeme se, že jej vítal bělostí zářící chrám boha moře Poseidona a Athény, kterým námořníci za plavby vzdávali svůj hold.

My zde prožíváme 4 dny v přijemném obecenství mezi mládeží z celého Řecka. Navíc máme milé překladatele v sestře Sophii Eleftheriadou a bratu Ioannisu Sotiropoulosovi, jejichž zásluhou můžeme sledovat průběh rozjímaných témat, jako známost a manželství, muž a žena, psychologické komplexní stavby naší doby apod.

Rekreační středisko je umístěno na terasovitém pahorku, upraveném jako

park. Mimo hřiště a divadla má mnohá půvabná zákoutí s překrásnými pohledy na moře.

V parku jsou na některých stromech tabulky s biblickými verši. Účastníci kurzu mají pevný celodenní program, v němž je mimo soukromé studia, společných dopoledních i odpoledních shromáždění také vyhrazen čas pro charakteristický polední odpočinek, hry, koupání, divadlo a závěrečnou večerní pobožnost. V průběhu dne jsme byli mile překvapeni chvíli ztištěni před koupáním v moři, ve které se mládež poroučela do ochrany Nejvyššího.

Biblický kurs mládeže SOUNION 1969

Foto autor

Existence divadla nás překvapila. Stáli jsme chvíli v rozpárcích nad malým jevištěm s kulisou a pravým starořeckým kusem mramorového sloupu. Uvědomme si, že divadlo provází Reky víc než dva a půl tisíce let, bylo a je součástí jejich života. Řekové v něm znova prožívali své boje, oslavovali vítěze, tepali maloměšáky, vyvýšovali ctnosti apod. Mezi křestany má však jiné poslání. Byli jsme svědky několika „představení“, jejichž náplní byly recitace starozákonních biblických příběhů a básní, svědecství, zpěvů apod. Celý průběh této jejich noční „chvílky“ působil na nás zvláštním kouzlem. Zejména když došlo k obrácení několika mladých lidí, které se dělo v pláči a vyznávání, byli všichni přitomní hluboce dotčeni. Daleko vzdálení od své vlasti jsme se přesvědčili o moci evangelia ke spasení a těšili se, že s námi je náš Pán.

Vzpomínáme, že právě zde jsme poprvé slyšeli a nadchli se písni „Rozhodl jsem se jít za Ježíšem!“ Těší nás vědomí, že jsme v duchu spojeni s bratřimi a sestrami na celém světě a že s námi spolu s nimi chválí svého Pána.

Když se bratr Karbonis, dirigent (i povoláním), ujal vedení zpěvu písni „Bůh láska je, halleluja...“ a to ve všech známých jazycích, nebralo nadšení mládeže konce. Mohu prozradit, že jsme je museli naučit zpívat tuto písni také česky.

Ale vše na světě má svůj čas a tak končí i naše vzpomínání. Odjíždíme z Cap Sounionu do Korintu s vděčným, často opakováným: Efcharisto Izo Christo! (Díky Pánu Ježíši!)

-šek-

- Nemáme sa staráť o to, aby sme dlho žili, ale aby sme žili naplno.
- Vrcholom zla je odísť z kruhu živých prv, ako zomrieš.
- Stále nariekame, že máme málo času, ale žijeme tak, ako by sme ho mali nazvýš.
- Na svete nám nič nepatrí, len čas.
- Kto si povedal: Kolko ráz som šiel medzi ľudí vždy som sa vracal ako menší človek.
- To všetko povedal veľký mysliteľ Seneca. Nie sú to aktuálne slová pre nás, dnešných kresťanov? Azda posledný aforizmus by sme si mali zapamätať v takomto zmysle:
- Kto si povedal: Kolko ráz som sa stretol s Pánom Ježišom, ale aj s bratmi a sestrami, vždy som sa vracal ako menší človek.

-jk-

PÍSNĚ STARÉ A NOVÉ

Přišly ke mně, notované, k patnáctým narozeninám, jako dar. Jaký to byl vzácný dar! Vtiskl své rysy do celého života, ačkoliv na začátku jsem ani jednu nedovedl zahrát a jen několik jich uměl zazpívat, tak, jak jsem je slyšel v prostém šternberském shromáždění. A krok za krokem, týden za týdnem se nedávno znova zrozenemu člověku odkrývalo kouzlo duchovního života krystalizované do básní a tónů; krok za krokem, týden za týdnem jsem šel tou cestou ve společenství bratří a sester, s Bibli a PÍSNĚMI STARÝMI A NOVÝMI.

Přicházejí dny, kdy si lidé dávají dárky, a já bych ti, Jirko, Katko, Hanko a Mirku, tak rád dal ten zpěvák též — ale nejdé to, není už žádný. To přece nemůže tak zůstat! Na třicet let se o nás postarali ti, kterým to tehdy Pán a bratří položili na srdce — teď je řada na nás. Navštívíme však nejprve bratra Úlahlu, sestru Zemanovou a bratra ing. Humpolčku (představte si, vždyť on všechny ty noty ručně nakresil!), abychom se dověděli, jak to vlastně tehdy bylo. Jsme moc rádi, že s nimi můžeme počítat i při přípravě II. vydání a čerpat z jejich bohatých zkušeností.

Myslíme však také na ty, kteří budou v našich shromážděních a rodinách otírat srdeček dokořán životu v příštích desetiletích. Jistě každý mladý bratr a sestra porozumí té výzvě: Pojďme společně, a s pomocí a radou starších si připravme zpěváky pro svůj další život i pro ty, kteří jím budou někdy obdarováni.

Neděláme zpěváky nový, protože PSN i Konvalinky se osvědčily. Přece však za těch bezmála čtyřicet let dal Pán vytrysknout některým novým melodiím a duchovní zkušenosti našly nový výraz i v textech písni. Posunulo se poněkud čítění rytmu a harmonie. Těch písni, které budou NOVÉ ve druhém vydání, bude asi třetina, ale téměř všechny už našimi sbory prošly. Melodií neznámých bude málo. Na druhé straně víme, že některé písni STARÉ se nevzhýly, nezpívají se dobře pro nesoulad přízvuku mezi melodií a slovy, některé opakují obsah, který je vyjádřen jinou starou nebo novou písni lépe. Myslíme si především, že je jich v prvním vydání asi šestina a u řady dalších bychom měli promyslit menší obsahové a bánské úpravy. Dáme také do pořádku výšku notopisu, abychom neměli potíže s příliš vysokými tóny. Nevyhneme se tomu, že basy budou nízko, dirigenti sborů a kvarteta si však poradí. Věříme tomu a toužíme po tom, aby naši zpěváci pro sebe i pro nás znovu objevili krásu toho základního pokladu písni a našli mřvu mezi snahou přinést něco nového a mezi posláním učit svým příkladem celé společenství krásnému a správnému zpěvu společných písni.

Starší bratří povídali starostí o tento úkol bratra ing. Milana Michalka, Ostrava-Hrabůvka, Mitušova 51, tel. 710 24 (návrhy sborů a jednotlivců na vypuštění a zařazení písni do PSN, rejstříky, výběr úprav z jiných zpěváckých, redakce rukopisu PSN) a bratra Miroslava Vence, Lipovská 2, JESENÍK, okres Šumperk, tel. 2498 (pojetí zpěváku, struktura a rozsah, úprava tisku, redakce Konvalinek). Čekají na vaši účast a pomoc

-mv

K anketě Aký by mal byť ON – aká ONA?

V této anketě, uveřejněné v předcházejících číslech Živých slov, uvedli muži, případně ženy, názory na své věřící partnery. Je lehčí žádat než dávat. Ale „dávat je lépe, než lí brát“. Nebylo by proto užitečné i požehnané zamyslet se nad tím,

CO JÁ CHCI PRINÉST DO MANŽELSTVÍ?

Bude to podstatně těžší, upřímně se zamyslet nad tím, co já chci obětovat a jakým já chci být v manželství.

Ale tím ještě není vyčerpaná nadhozená otázka. Měli byste, milí mladí bratří a sestry, odpovědět na třetí otázku:

JAK BUDU SVÉMU MILÉMU (MILÉ) POMÁHAT K USKUTEČNĚNÍ JEHO (JEJÍHO) ZÁMĚRU,

aby váš společný život byl krásný a co nejvíce odpovídal představám: KRISTUS A CÍRKEV?

Vaše D. Z.

DÁRKOVÝ VEČÍREK

Charakteristickou vlastností mladého člověka je radost ze života. Mělo by tomu tak být zejména u věřící mládeže. Vždyť mladý věřící člověk má všechny předpoklady, aby se radoval ze života. Máme rádi legraci, rádi se smějeme. Rádi si děláme navzájem radost. To vše je naprosto v pořádku. Máme se radovat a máme být veseli. Záleží však na tom, JAK se radujeme.

Pomíňme zdroje radosti nevěřících lidí a nevěřící mládeže. Chtěl bych se zmínit o jednom zdroji radosti věřící mládeže, o způsobu, jakým se naše mládež baví. Piši o tom proto, že se někdy stává, že naše zábava přinese s sebou i nějakou mrzutost a te se chceme vyhnout. Jedná se o dárkové večírky. Mladí se na ně těší, ale někteří starší lidé se na ně diví s nedůvěrou. Nedivme se tomu, mají k tomu opravdu někdy důvod.

Osobně jsem s mládeží prožil již několik dárkových večírků a rád na ně vzpomínám. Nejhlibší dojem jsem si však odnesl z loňského, který se konal 5. 12. 1970 v Šumperku. Našel jsem v něm něco překněho, co by mohlo sloužit i ostatním jako příklad. Při dárkových večírcích býváme zaměřeni na dárky a na legraci při jejich rozdílení. V Šumperku se rozhodli po zkušenostech z minulá, že ani při této přiležitosti nezapomenou na své poslání. Dohodli se, že dárky mají být sice vtipním, ale jemným a vyoše taktním napomenutím, v čem by se obdarovaný mohl zlepšit. Mimo to se měl každý obdarovaný „vyloupit“ nějakou protihodnotou v podobně písničky, básničky či nějaké zkušenosti ze svého života. A pokus se podařil — byli jsme svědky nové tvorby naší mládeže. Mnozí nám přednesli své básničky, několik chlapců dokonce zapívalo písničky, které sami složili. Byla mezi námi také dvě neobrážená děvčata. Poslouchala se zájmem písni i básním. Mezi dárky pro ně bylo též pozvání k Pánu Ježiši.

Chtěl bych sdělit několik poznatků těm, kteří by chtěli tento hezký příklad následovat:

Věnujte první místo duchovním věcem, písničkám apod. Pamatujte na to, že později, až budete rozptýleni zábavou, by se píseň či nějaká úvaha minula cílem.

Přineste něco nového, obohatě program, podělte se o své objevy s ostatními. Nebudte jen pasivními posluchači.

Nezapomeňte pozvat na svůj „večírek“ i starší věřici. Uvidíte, že rádi přijdou. Často máme neoprávněné domněnky, že nám starší nechtějí rozumět, že je to nezajímá a že nás nechápou. Nikdy nedělejme nějaké „tajnosti“. Ty nikdy neslouží dobru.

Až budete chystat dárky — pak to nedělejte bezmyšlenkovitě. Uvědomte si, že dárek může způsobit radost, ale je-li nevhodně volen, může někoho i zarmoutit, ba dokonce urazit. A to nesmíme připustit. Vězme, že jsou dárky, které bychom jako věřící lidé neměli dávat. Dávejme velký pozor na to, abychom nebyli příčinou zarmoucení či dokonce pohoršení.

A tak — radujme se vždycky — ale v Pánu. Kéž je nám k tomu i šumperká zkušenost příkladem. Všeho zkuste — což dobrého jest, toho se držte.

-tp

OPRAVA

V článku NOVÉ POZNÁNÍ? (5/71), má druhá věta 2. odstavce znít: „Z Božího dopuštění babylonský král Nabuchodonozor kolem roku 600 př. Kr. odvedl část národa z judského království do zajetí, když asi 120 let předtím byli lidé ze severního království (10 pokolení) odvedeni do assýrského zajetí.“

DRAZI,

timto číslem jsme ukončili třetí ročník našeho časopisu. Děkujeme vám za podporu na modlitbách, za rady, dopisy a hlavně za příspěvky do všech rubrik. Příspěvků máme stále nedostatek, proto vás vybízíme i k této vzácné a odpovědné práci pro našeho Pána.

Omlouváme se vám za všechny ty nedostatky, kterými bývá pojmenováno lid-

ské dílo: nepravidelnost vydávání časopisu a jiné.

Složenky na jednorázové předplatné pro rok 1972 vám zašleme v příštím čísle časopisu, proto nám ho předem nezasílejte. Abychom mohli posílat alespoň některým žadatelům náš časopis, budeme v některých případech snižovat počet zásilních výtisků. Prosíme vás za pochopení této nutnosti.

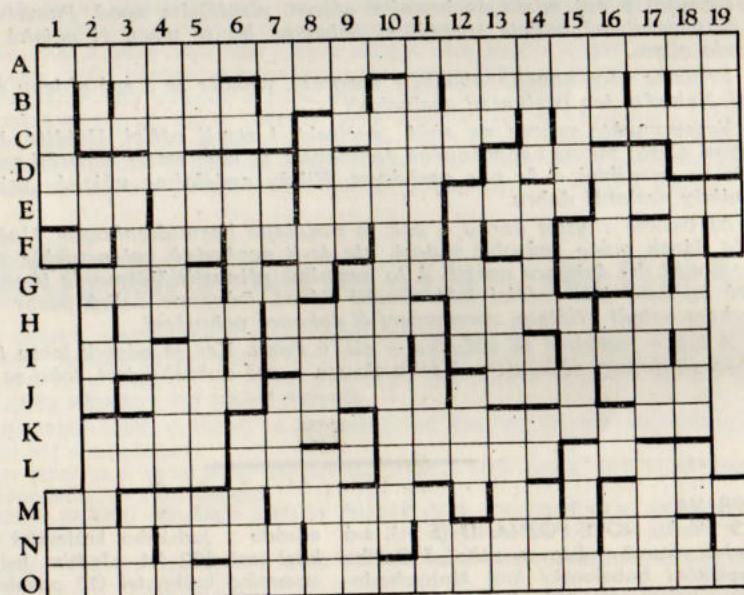
Vaše redakce a administrace

Krev nad zlato

Pohádku Sůl nad zlato snad každý z nás dobře zná. Je to příběh odehrávající se v královské rodině. Nejstarší dvě dcery krále srovnávají lásku k svému otci s cenou zlata, šperků a drahých kamenů, ale moudrá nejmladší dcera si cení tatínka jako soli. Na první pohled dosti směšné a veličenstvo krále urážející. Teprve v době nedostatku soli se ukáže, jak ji každý člověk pro svůj život potřebuje a jak je cenná.

Mnohem krásnější však je skutečný příběh Krev Pána Ježíše Krista nad zlato! Člověk přemýší, jak získat osobní pohodlí, které vidí v hmotných statcích, tedy „ve zlatě“. Nemyslí na to, že o to jednou přijde. Jakou stálou hodnotu má však krev, prolitá Pánem Ježíšem! Teprve až člověk pozná, že mu něco chybí, a že je to právě tato očišťující krev, dává vše stranou a obět Pána Ježíše se mu stává nejdražší.

Krásný verš Písma, související s touto myšlenkou, je tajenkou následující křížovky:

BIBLICKÁ KŘÍŽOVKA

VODOROVNÉ:

- A) První část tajenky. — B) Dlouhá samohláska - předložka - Bůh sesal na Sodomu a Gomoru - Goliáš - manželka Asvera (první 2 písmena) - Tyrský král - samohláska - bohyně efezských (2 písmena). — C) Počáteční písmena syna Nabuchodonozora - tradiční zvyk - změnšoval se - chem. zn. dusíku - místo pochování kosti Josefa, syna Jákobova. — D) Praotec všech věřících - uchvátil prvorozentví - ovoce Ducha - pobídka. — E) Matka Díny - syn Rémy (ženiny Náchora) - místo, kde křtil Jan - místo s vodou a vegetací na poušti - doba, kdy svázali Pána Ježíše. — F) Spojka odporovací - Ježíš činil (j. č.) - syn Zachariáše - samohl. „hrubé“ - řím. 50 - stejně souhlásky - v místě přeměny vody ve víno - řím. 500. — G) Golgota - název hromady kamení ze SZ - odvětví fyziky - Samsonovi vyloupili Filištínští - předložka. — H) Strýc Jákoba - poč. písmeno - žena, která zapřela svůj smích - místo zmatení jazyků - základ křesťana - spodní část nádoby. — I) Nejmenší část hmoty - spojka slučovací - 2 roky kraloval v Jeruzalémě - citoslovce údivu - spojka odporovací - zvířata použita králem Dáriem - syn Izai - poč. písmeno. — J) Předložka - Heródes - místo, kde hledal Saul otce - něm. hlava - „bud zdráv“ latinsky. — K) Otec Gále - dopr. prostředek - biblické město. — L) Syn Etmana (bez posl. písmene) - učinili si Izraelští na poušti - názorný technický náčrt - jedno z pokolení. — M) Dům včel - otec Chóře - polotovar chleba - symbol krve (poč. písmeno) - mi (obr.) - samohláska - prožili Josefově bratří při poznání Josefa v Egyptě. — N) Uhášel žízeň vzácná rostlina související s myrrou - utfná - dřívější jméno městečka Nobe - oděv označení 90°. — O) Poslední část tajenky.

SVISLE:

- 1) Muž zlých povah z rodu Káfelova - žena Nábala (poč. písm.) - řeka v Čechách. — 2) Oslovení ženy Adama - Pán Ježíš použil na penězoměnce v chrámě - Adam slyšel v ráji - biblická květina (obr.). — 3) Severské zvíře - ovoce Ducha - chem. zn. draslíku - souhl. „boudy“ - kněz ze SZ (obr.). — 4) Město církve ve Zjevení (řecky) - hora ze SZ - část lodi. — 5) Nebylo zjeveno Samuelovi při jeho povolání - dlouhý šat - souhrn vojenských sil státu mimo námořnictvo - popěvek (obr.) - sestra Lie (poč. písmeno). — 6) Příjmení Jidáše (initial.) - zápor - žena Nábala - tepna srdečnice (obr.). — 7) Válka - pokrm Jana Křtitele - st. pozn. zn. Prahy - vládce země zaslíbené Izrael. národu (obr.). — 8) Citoslovce zimy (obr.) - nesnáší všechno - otec Jonáše - část roku. — 9) Rodový znak - souhlas - starofécká drobná mince - samohlásky „pole“ - v čem viděl Josef snopy, slunce a hvězdy. — 10) Poč. písmeno matky Pána Ježíše - druhá část tajenky - chem. zn. draslíku. — 11) Uvést do vonného stavu - syn nejstaršího člověka - barva. — 12) Muž, jehož upokl babylonský král na ohni - biblický strom - očišťující prostředek - chem. zn. vanadu (obr.). — 13) Biblický výraz pro „porážel“ nepřátele - předchází jej pýcha - násobná jednotka - dovednost. — 14) Věc, připodobňující velikost víry - úspěch - „P“ v abecedě (obr.) - předložka - rostlina, kterou pěstujeme pro semena. — 15) Ovoce Ducha - hlas slepice - bibl. začátek - objemová jednotka. — 16) Akord na kytaře - zaměstnání Kaina - počet věřících, mezi nimiž je Pán Ježíš - „L“ v abecedě (obr.) - orgán sluchu. — 17) Brat, po němž byl poslán list Efeským (první 3 písmena) - starý člověk - město, související s Jonášem - byla v nich Samsonova sfla (j. č.). — 18) Biblická zahrada - židovské knížce - jedna ze zemí, kterou procházel Pavel (posl. 2 písmena) - st. pozn. zn. Trnavy. — 19) Vedle - předložka - velký kus ledu.

Pavel David

Tajenu zašlete do 14 dnů od obdržení časopisu na adresu Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov. Uvedte kromě adresy také svůj věk.

Těšíme se na vaše příspěvky do této rubriky časopisu!

Správné odpovědi na otázky 5. čísla:

- 1c) - není určen počet mudrců; 2b) 2:22; 3c) 5:3-12; 4b) 11:23; 5b) 15:32; 6c) 20:1-8; 7a) 4:21; 8a) 24:3; 9b) 26:6; 10b) 27:34, 48; 11c) 27:27; 12b) 8:14; 13c) 7:15; 14a) 26:58; 15b) 23:35; 16c) 16:18, 18:7.

Za správné odpovědi budou odměněni:

1. Ján Kriška, Čankov
2. Dana Podhráská, Zem. Kostolany
3. Jaroslav Kmeť, Hradec Králové

! ZPĚVÁCI, POZOR !

Na poslední straně našeho časopisu bylo vytištěno již 15 duchovních písni. Redakce přitom nemá přehled o tom, jestli jsou tyto písni zpívány, zda vyhovují a líbí se — a zda je třeba v jejich uveřejňování pokračovat. Očekáváme v tomto směru vaše dopisy se sdělením názoru a doporučení.

Bez ohledu na další vývoj by ovšem bylo potřebné těmi písniemi, které již byly vydány, posloužit širšímu okruhu věřících, zejména majitelům magnetofonů.

Vypisujeme proto soutěž o nejlepší magnetofonovou nahrávku písni uveřejněných dosposud v časopise „Živá slova“. Je to výborná příležitost pro zpěváky — sólisty, skupiny, sbory — využít dlouhých zimních večerů k nácviku zpěvu pro požehnání vlastní i jiných — a přitom navíc získat hodnotnou cenu.

Podmínky:

1. Zúčastnit se může každý upřímně věřící bratr nebo sestra, mladí i starší, z našich i jiných sborů, pěvecké kroužky, hudební skupiny — každý, kdo má k této službě dar a zapálené srdce.
2. Minimální počet nacvičených a nahraných písni je 5 (v libovolném pořadí).
3. Písni musí být nahrány na kvalitním magnetofonovém pásku rychlosti minimálně 4,5 m/min.
4. Nahrané pásky budou zaslány nejpozději do 28. 2. 1972 na adresu: Miloslav Diatka, Edisonova 15, Ostrava-Hrabůvka.
5. Se zásilkou bude zasláno i sdělení neb názor na vhodnost a potřebu uveřejnění dalších písni v časopise Živá slova.

Kriteria pro posuzování:

1. Počet nacvičených a nahraných písni.
2. Celková úroveň nahrávky jednotlivých písni — tj. vystízení charakteru písni správně volenou dynamikou, doprovodním nástrojem, druhem, zabarvením a počtem vokálů, kvalitou hlasů, vhodnosti aranžmá a doprovodu apod.
3. Urovně zasláne nahrávky jako celku — tj. vhodné uspořádání písni podle hudebního provedení, myšlenkového obsahu atd.
4. Technická kvalita nahrávky — tj. především srozumitelnost zpěvu, využitost hlasů a nástrojů, šum apod.

Ceny:

Budou uděleny tři hlavní ceny ve výši 300,—, 200,— a 150,— Kčs. Kromě toho, podle počtu dosílých nahrávek, budou stanoveny další odměny.

Přihlášky do soutěže není třeba zasílat předem, nýbrž zaslat přímo nahrané magnetofonové pásky — a to co nejdříve, nečekat až na poslední dny. Původní nahrávky budou po ukončení a vyhodnocení vráceny zpět. Vítězové soutěže budou zveřejněni v našem časopise.

Z nejzdařilejších nahrávek bude sestavena celková nahrávka všech 15 písni a dána k dispozici všem zájemcům.

Očekáváme hojnou účast našich pěveckých sborů. Může to být považováno za „generálku“ na Večery zpěvu v roce 1972. Účelem není zvítězit — ale zúčastnit se a přispět svou hřivnou ke společnému prospěchu.

-Mm

Oznámení majitelům magnetofonů!

Sestavili jsme kvalitní nahrávku všech písni z obou „Večerů zpěvu“ u příležitosti Konference 1971. Non-stop nahrávka trvá cca 150 minut čistého času.

Pokud máte zájem oživit vzpomínky a rozšířit svoji sbírku nahrávek o dobrý duchovní zpěv, napište nám na adresu: Miloš Diatka, Edisonova 15, Ostrava-Hrabůvka.